

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 25. маја 2015. године**

Председник већа: Још једном, добар дан.

Данас је 25. мај 2015. године – наставак главног претреса у предмету К-По2 9/2013, Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду, против оптуженог Зорана Вукшића и других, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 став 1 КЗЈ у вези чл.22 КЗЈ и др., по оптужници Тужилаштва за ратне злочине, КТ РЗ 5/09 од 23.06.2010. године, са изменама од 10.05.2012. године и 04.04.2014. године.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на данашњи главни претрес приступили:

-окривљени Зоран Вукшић,
-окривљени Бранко Хрњак и
-окривљени Слободан Стригић,

-адвокати:

За Вушић Зорана – Драган Плазинић, за Слободана Стригића – Здравко Ђукановић, је ли тако и за окривљеног Хрњак Бранка – Бјелетић Радмила, адвокат.

Као што смо на прошлом главном претресу, само да кажемо да веће поступа у истом саставу.

Да ли има неких сметњи да се одржи данашњи наставак завршних речи, уствари? Нема.

Нема сметњи да се данашњи главни претрес настави, па

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да СЕ данашњи главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Врши се аудио снимање главног претреса и препис тонског снимка биће саставни део записника.

Главни претрес се наставља изношењем завршних речи.

Како смо прошли пут стали, изнели су завршну реч и банилац Драган Плазинић. Сада ће завршну реч изнети банилац Слободана Стригића – Здравко Ђукановић.

Изволите.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ СТРАНАКА

Адв. Здравко Ђукановић:

Поштовани председниче и чланови судског већа, уважени замениче тужиоца за ратне злочине у Београду,

Одбрана окривљеног Стригић Слободана сматра да у овом кривичном поступку, имајући у виду изведене доказе и утврђене чињенице, није утврђено да је окривљени Стригић Слободан извршио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет.

Суд у току поступка није утврдио са сигурношћу да је окривљени Стригић Слободан извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из чл.142 став 1 Кривичног закона Југославије, у вези чл.22 КЗЈ. У поновљеном поступку, суд dakле није утврдио да је Стригић Слободан извршио наведено кривично дело у саизвршилаштву.

Одбрана је на становишту да у току поступка нису изведени докази и утврђене чињенице на начин који је то предвидео и наложио својом одлуком Апелациони суд у Београду, одлуком Кж1-По2 7/12. Одбрана жели посебно да се осврне на саизвршилаштво које се оптужницом Тужилаштва за ратне злочине, измењеном КТРЗ број 5/09 ставља окривљенима на терет. Да би постојало саизвршилаштво, неопходно је да се утврди, шта би представљало радњу саизвршилаштва која битно доприноси извршењу кривичног дела, као и то да код окривљених постоји свест о заједничком деловању, што суд у конкретном случају, није учинио. Суд у овом поступку није ниједним доказом, нити исказима саслушаних сведока, нити другим изведеним доказима, потврдио наводе који су као такви наведени у оптужници, односно нису потврђене чињенице и радње извршења, за које се оптужени у оптужници Тужилаштва за ратне злочине, терети.

Одбрана окривљеног Стригић Слободана током кривичног поступка је јасна, недвосмислена, искрена, по мишљењу одбране, поткрепљена и другим доказима, односно таква да може да потврди чињеницу да Стригић Слободан није извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву. Исказ окривљеног Стригића је логичан, реалан, у сагласности са другим изведеним доказима, а посебно је у сагласности са исказима саслушаних сведока у овом поступку. Да је његов исказ реалан, одбрана је предлагала да се изведе доказ и реконструкцијом, али судско веће овакав доказни предлог није прихватило. У прецизирају оптужници од 04.04.2014. године Тужилаштво за ратне злочине наводи се, између осталог, да окривљени Стригић Слободан испаљује из непосредне близине више пројектила из своје аутоматске пушке, при чему са више хитација је погодио најмање двојицу оштећених, В , у пределу трупа, А у пределу главе и трупа и тако даље. Овакви наводи нису поткрепљени ниједним доказом. Они нису поткрепљени нити исказима

саслушаних сведока. Овакви докази нису поткрепљени ни исказом односно налазом и мишљењем вештака који су саслушани у овом поступку. Читава оптужница у односу на окривљеног Стригића се заснива на непроверљивим и паушалним наводима. Искази осталих окривљених не могу се прихватити, јер, пре свега, нису у складу са другим изведенним доказима, већ су усмерени искључиво на избегавање одговорности, а посебно по мишљењу одбране и да би се, између осталог, Стригић Слободану и нанела штета и окривили га за нешто што није учинио и радње у којима није учествовао и дело које није извршио. Сматрамо да је првостепени суд пропустио да изведе доказе, овде одбрана не плебира садржину тих доказа, али у оваквом чињеничном стању, имајући у виду један значајан временски период који је протекао од овог трагичног догађаја, мислим да ми нисмо имали неки другачији избор, а посебно не велики избор, те смо морали такве доказе које је одбрана Стригић Слободана предложила и неке од доказа које су и други бранчиоци предложили. Сматрамо да је суд без јасних разлога одбио доказне предлоге које је предлагала одбрана Стригића. Приликом одлучивања, суд би морао да цени материјалне доказе које је одбрана Стригића предложила и доказе који су предати на главном претресу 03.04.2015. године. Све доказне предлоге које је одбрана окривљеног предложила суд је одбио, али за то по мишљењу одбране, није навео јасан разлог. Посебно није наведен разлог због чега је одбијено саслушање сведока Б К , припадника Војске Југославије, у време када је Стригић пријавио читав догађај још 1992. године. Сви ови докази да су изведени у сваком случају би били од значаја и помогли већу да потпуније сагледа овакав трагични догађај. Овим поступањем и одбијањем поступања по предлозима одбране, у значајној мери је отежано утврђивање истине у вези овог догађаја и доказивање да Стригић Слободан ни на који начин није учествовао, али сматрамо да и из изведенних доказа се може извести закључак да он нема удела у овом кривичном делу.

О томе да је окривљени Стригић учествовао у радњама извршења кривичног дела, није потврђено ниједним другим доказом, а сви доказни предлози који су од значаја за одбрану, нису изведени, па се може и у оваквом стању ствари, заузети становиште да се сви наводи који су стављени Стригићу на терет, остали на нивоу сумње. Овде посебно одбрана апострофира исказ сведока Ј Ч , исказ осталих сведока у овом поступку, који нису потврдили чињеницу за коју је окривљени Стригић оптужен. Такође одбрана напомиње да у овом поступку суд мора да цени исказ окривљеног, јер је искрен. Суд у конкретном случају није утврдио свест о заједничком деловању, није утврдио постојање саизвршилаштва, о чему је одбрана већ говорила.

Оно што је по закону морало да се уради, а што налажу нам принципи правде и правичности, што захтева овако тешко оптужење, јесте да се у прецизиранијој оптужници наведе којим конкретним доказом се утврђује која конкретна радња окривљеног Стригић Слободана и какве она има везе са кривичним делом које му се ставља на терет или да се прихвате доказни предлози одбране окривљеног, како би се разјасниле спорне чињенице. Тужилаштво, по мишљењу одбране, није успело да докаже кривицу окривљеног Стригића, није успело да докаже да је исти учествовао у извршењу дела, које је предмет овог поступка. Тужилаштво није код окривљеног доказало постојање ниједног облика виности, односно није доказало постојање ни умишљаја, ни нехата код окривљеног, те га треба ослободити кривичне одговорности, што је уједно и предлог одбране.

Ја сам, судија, написао и писану завршну реч, па ћу Вам предати један примерак за Вас.

Председник већа: Захваљујем се, хвала.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је од стране браниоца окриљеног Стригића достављена напред изнета завршна реч у писаном облику и то ће бити саставни део списка.

Колико се сећам, мислим да када смо малопре утврђивали присуство, да нисмо поменули заменика тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, нисам сигуран да сам рекао.

Заменик тужиоца: Ту сам.

Председник већа: Добро, знам да сте ту, него само ми се учинило да сам у брзини прескочио то да кажем, а утврдили смо да су испуњени услови за одржавање претреса.

Ако је то све, захваљујем се.

Бранилац окривљеног Хрњак Бранка, адвокат Ђелетић Радмила, изволите.

Адв. Радмила Ђелетић:

Поштовани председничке, чланови већа, тужиоче, колеге браниоци, окривљени и сви присутни,

Као што вам је познато, ја сам у овом предмету изнела завршну реч 30. маја 2012. године и економичности ради, ја не бих понављала наводе из те завршне речи.

Међутим, имајући у виду промењену ситуацију после пресуде Апелационог суда у Београду, моја данашња завршна реч искључиво ће се базирати на ставовима одбране Хрњака, управо у односу на наводе садржане у поменутој пресуди.

У сваком случају, молим веће да моју данашњу завршну реч и ону коју сам дала 30. маја 2012. године, посматра као једну целину.

У том смислу, ја бих пошла редом. У поменутој пресуди Апелационог суда у Београду, Кж1-По2 7/12 на страни 7 се каже: Такође првостепени суд, везано за критични догађај и за измену одбране оптуженог Хрњака, на страни 32, наводи да је разлику у одбрани коју је оптужени Хрњак изнео код истражног судије, која се односи на то, ко је и какво извршио убиство породице Ч , навео да је оптужени исказ код истражног судије дао под притиском, јер му је претио оптужени Зоран Вукшић, када су критичног дана 1991. године сели у „Ладу Ниву“ и када су кренули код оптуженог Маџарца кући, а када му је оптужени Вукшић рекао да о овом догађају не сме никоме да исприча или ће страдати он и његова породица, а и даље је под страхом, и ако га је тада последњи пут видео. Међутим, овакву одбрану и чињеницу првостепени суд не анализира, нити је приликом оцене такве одбране, имао у виду да је наведена претња дата непосредно након извршења дела, а да је прву одбрану износио након дosta година од извршеног кривичног дела. У односу на ове примедбе Апелационог суда у Београду,

ја бих рекла следеће: у ситуацији када се једно кривично дело процесуира, једно овако тешко кривично дело, процесуира после двадесет година, оно је у свести окривљеног могло само да буде мало потиснуто, а никако заборављено. Исто тако, и претње које су том приликом изречене, и то озбиљне претње, никада се не могу заборавити. У ситуацији када после двадесет година процесуирате такав један злочин и долазите у ситуацију да директно укажете на извршиоце једног таквог злочина, за мене је свака врста страха оправдана, била она чак и због неких претњи које су раније изречене или не. У том смислу, 25.12.1999. године, окривљени Хрњак јесте изнео своју одбрану. Морам да кажем да је том приликом окривљени Хрњак имао изабраног браниоца и да је одлучио, не после годину, две, три или после оптужења, да на неки начин, ја не бих ипак рекла измени одбрану, јер то није комплетно измене одбрана, просто једна допуна одбране и прецизирање чињеница и радњи које на неки начин и њега доводе у знатно тежи процесно-правни положај. У том смислу, окривљени Хрњак је, имајући изабраног браниоца, пред којим је дао првобитни исказ, 25.12.1999. године, после нека три и по месеца боравка у притвору, самоиницијативно затражио да му суд постави браниоца по службеној дужности и да да своју одбрану онако како је дао и касније у свим другим саслушањима. Конкретно, он је преломио и желео је да каже истину. У том смислу, ја сам имала ту привилегију и част коју ми је указао овај суд, да ме одреди за браниоца и после мог ангажовања, окривљени Хрњак је 28. априла 2000. године дао исказ пред истражним судијом, кога се до краја овог поступка држао. Том приликом окривљени Хрњак се изјашњавао такође о страху свом, због чега није одмах приликом првог исказа овај указивао на извршиоце и морам да кажем да је саслушан том приликом он говорио о том страху, али Апелациони суд занемарује чињеницу да се окриљвени Хрњак није само изјашњавао о претњама које му је упућивао окривљени Вукшић, већ и о претњама које му је упућивао окривљени Стригић. Те претње од стране окривљеног Вукшића су наведене на страни 2 и 3 транскрипта од 28.04., када је критичног догађаја окривљени Вукшић се обраћао окривљеном Хрњаку речима: „Ти немој да једеш..., тебе нико ништа није питао, има да радиш оно што ти се каже, јел ти јасно? Ти још једну проговори и просуђу ти мозак, шта ти стално гледаш, што не крећеш, да ли то стално морам да ти говорим, сваки пут, маму вам..., шта се бојите усташа, је ли тако и слично“, а окривљени Слободан Стригић који је игром случаја, после свих ових дешавања и живео заједно, живео, пардон, у истом месту, у Сомбору, виђао се повремено са овде окривљеним Хрњаком, па се окривљени Хрњак на том транскрипту изјашњава да је претње добијао и од Слободана Стригића и то 2006. године, када му је рекао: „Ако се буде шта почело причати о фамилији, о породици Ч , немој да спомињеш случајно, имаш децу“; затим у децембру 2009. године, када су се срели у кући породичне куће Д М , што није спорно, чак се овај сведок и изјаснио да су они били ту присутни, само се није изјашњавао о њиховом разговору, Вукшић се изјашњава да му је окривљени Стригић запретио: „Знаш, ако дође до хапшења, не спомињи случајно да сам ја пуцао, јер ти имаш децу, а ја имам браћу“. А да Стригић има браћу, то је неспорно, а један од њих овде је и М С , који је био иначе сведок у овом поступку, био је високо позициониран у то време у СУП-у Бели Манастир. Имајући у виду чињеницу, дакле, да се после двадесет година процесуира злочин, свакако да је код једног окривљеног који се први пут налази у таквој ситуацији, који никада није осуђиван ни за једно кривично дело, евидентно постојао и страх да изнесе случај онакав какав се заиста и десио, а пре свега имајући у виду околности под којима је давао тај исказ, евидентан је био притвор, а његова породица се налазила на слободи, да кажем, тамо где се налазила и тај страх од његовог исказа је свакако био евидентан. Али, није то битно по мени, по мени је битно следеће: да ли је тај исказ који је окривљени Хрњак дао, у сагласности са свим другим

изведенним и материјалним доказима, и исказима сведока, који заједно чине једну целину, да би суд поверовао окривљеном Хрњаку. А ја сматрам, то ћу у каснијем току излагања, наводити да је овај суд требало у целости да поклони потпуну веру исказу окривљеног Хрњака, а ево и даље зашто.

Надаље, на страни 7 поменуте пресуде Апелационог суда у Београду се каже: по оцени Апелационог суда у Београду, у конкретном случају постоји несагласност између материјалних доказа и одбране оптуженог Хрњака, коју првостепени суд прихвати и на којој заправо и заснива чињенично стање, везано за чињенички опис под тачком II изреке пресуде. Апелациони суд у Београду је мишљења да првостепени суд приликом доношења одлуке, није ценио исказе сведока, нити је утврдио да ли је оптужени Хрњак предметних дана, као и критичног јутра, 17.10.1991. године, био са оптуженима Вукшићем и Мађарцем, код породице Ч , на које околности су саслушавани сведоци, како Ј Ч , тако и Б Ђ ђ, који су тврдили да је оптужени Хрњак одлазио код породице Ч пре критичног догађаја. С тим у вези, првостепени суд није ценио дату одбрану оптуженог Хрњак Бранка, у делу где је навео да је са оптуженим Вукшићем кренуо случајно и то по његовом позиву, непосредно пре догађаја, те да тог критичног јутра није одлазио у кућу породице Ч . У том смислу, првостепени суд је морао да доведе у везу такву одбрану оптуженога са датим исказима сведока који се у битноме разликују, а све како би испитао дату одбрану и чињенично стање везано за критични догађај.

Морам да кажем да се као бранилац окривљеног Хрњака апсолутно не слажем са оваквим ставом Апелационог суда и сматрам да је првостепени суд у својој пресуди правилно ценио следеће чињенице, а да је правилно ценио чињеницу да окривљени Хрњак није био то јутро у дворишту куће породице Ч . И потпуно погрешно Апелациони суд наводи да је сведок Б Ђ изјавио да је то јутро видео да је окривљени Хрњак са осталом двојицом отишао у двориште породичне куће Ч . Ја ћу касније цитирати транскрипт, једноставно он то никада није ни рекао. У односу на сведочење Ј Ч , морам да Вас подсетим да је Ј Ч 1999. године, 2000. године пред Жупанијским судом у Осијеку и пред овим већем на главном претресу, председником већа, на главном претресу од 23.11. изјашњавала се на ове околности. Ј Ч све до главног претреса, никада није споменула окривљеног Бранка Хрњака. Она се изјашњавала да не зна ко је та особа. А на Бранка Хрњака је на главном претресу, да кажем, указала, пошто је претходно рекла и обратила се свим окривљенима, да их познаје, и Зорана Вукшића и у то време Велимира Бертића и Слободана Стригића. Логично је било да је онај четврти Бранко Хрњак, али она је на питање тужиоца, „одакле знате да је то Бранко Хрњак?“, она је рекла: „Касније сам чула током јавног поговора“. Уз сво уважавање овог тешког злочина и наравно жеље оштећених да се сазна права истина, ја ипак морам да кажем да овакав један исказ суд не може да цени и са тиме се сложио и уважени заменик тужиоца Веселин Мрдак у својој завршној речи. Утолико је индикативније да после пресуде Апелационог суда без извођења иједног новог доказа на ове околности, Тужилаштво мења у прецизираној оптужници чињенички опис, па наводи да су Зоран Вукшић и Маџарац заједно са Хрњаком и још једним непознатим лицем, били у кући породице Ч , а да при томе од укинуте пресуде до данас, ниједан доказ није изведен на те околности, нити се било шта променило. У односу на сведока Б Ђ , кога такође потенцира, који се такође потенцира у овој пресуди Апелационог суда, ја морам да кажем да је сведок Б Ђ дошао на главни претрес 13.12.2011. године искључиво само са циљем да изговори једну реченицу, а та реченица је требала да гласи да је Бранко

Хрњак био у његовој кући. Сви ми који смо присуствовали том главном претресу, и Ви сте господине председавајући, председниче тада слушали тај исказ, да ни на питање председника већа, ни на питање одбране, ни на питање Тужилаштва, Б Ђ није дао ниједан одговор који би ми могли да доведемо у неку нормалну везу са овим предметом. Али је зато Б Ђ по налажењу Апелационог суда, сведок који је рекао да је Хрњак био у дворишту куће породице Ч . То једноставно није тачно. Одбрана Хрњака истиче да Б Ђ уопште не познаје овде окривљеног Бранка Хрњака.

Ја ћу да Вас подсетим, господине председниче, да сте Ви на том главном претресу када су били сви окривљени и када је окривљени Хрњак стајао, био је претходно устао, али Ви нисте изговорили његово име, он је рекао да познаје све ове друге окривљене, а када сте га Ви питали, „А овај?“, он је овако гледао и дословце је рекао: „Па претпостављам, па претпостављам да би то требало да буде Хрњак“. А још једну чињеницу на ове околности, да окривљени Ђ апсолутно никада није видео окривљеног Хрњака, бих навела и која ми се учинила врло индикативном, а то је: господине председниче, дана 13.12.2011. године, када сте постављали питања која се тичу личних генералија Б Ђ , између осталог сте га питали: „Да ли познајете овде окривљене, Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића?“, сведок Ђ каже, „познајем“. Ви му, господине председниче, постављате питање: „Сву четворицу?“, а он одговара: „Познајем сву четворицу сада, осим што до самог почетка, нисам познавао господина Хрњака“. До којег почетка? Па до почетка овог процеса, када је сведок дошао инструисан, да каже да је Бранко Хрњак био ту. А при томе, Б Ђ је интересантно дошао на предлог одбране Слободана Стригића, на предлог обране Слободана Стригића, где је исти тај окривљени Слободан Стригић тврдио да се управо тај злочин и десио због погибије сина управо поменутог Б Ђ . А напоменућу, да је окривљени Слободан Стригић на главном претресу се такође изјашњава да је то јутро у дворишту породичне куће Ч видео Зорана Вукшића и Зорана Мађарца. Он се никде не изјашњава да је видео Бранка Хрњака. То је, господине председниче, исказ од 01.11.2010. године, где се изјашњава да је лично видео, цитирам „у дворишту породичне куће Ч само Зорана Вукшића и Зорана Мађарца“. Ја не бих овде анализирала разлоге због којих Слободан Стригић је после, током овог поступка имао неодољиву потребу да предлаже сведоке који би теретили окривљеног Хрњака. Једноставно, ја само говорим о чињеницама.

Према томе, примедба или став Апелационог суда да одбрана Хрњака на ове околности је противречна исказима Ј Ч и Б Ђ , где Б Ђ се изјашњава, цитирам, на питање браниоца, адвоката Павла Литричанина, „да ли знаете где су окривљени након посете Вашој кући отишли?“, сведок се изјашњава: „То заиста не знам“. А то се исто тако изјашњава и његова снаја, Љ Ђ , која је исто била овде саслушана као сведок. Једноставно, Б Ђ никада није рекао да је видео окривљеног Хрњака у дворишту породичне куће Ч , како се импутира потпуно погрешно овим наводима Апелационог суда. Према томе, став је одбране да окривљени Бранко Хрњак је говорио истину када је рекао да он нити познаје Ј Ч , нити је био у кући, ни породице Ђ , ни породице Ч . А све то заиста произилази једном дубљом анализом, и исказа Ј Ч и Б Ђ , окривљеног Слободана Стригића и Љ Ђ . У том смислу сматрам да на ове околности је суд апсолутно поклонио пуну веру окривљеном Хрњаку.

Надаље, на страни 7 такође поменуте пресуде, Апелациони суд у Београду је мишљења да „првостепени суд није анализирао исказ оптуженог Хрњака у делу у ком описује, на који начин и где су убијени оштећени, чланови породице Ч , с обзиром на то да дата одбрана није у сагласности са фотодокументацијом која се налази у списима и из које се може закључити да су покојни А Ч , М Ч , И Ч и В Ч пронађени на једном месту, а оптужени је у својој одбрани Хрњак навео да су Маџарац и Вукшић отишли десетак метара од комбија и да је тада Вукшић пуцао у тог четвртог. Наведена чињеница је по налажењу овог суда, у току поступка остала неразјашњена, а морала је бити цењена и доведена у везу управо са тако датом одбраном оптуженог Хрњака, на којој првостепени суд и заснива пресуду у погледу овог критичног догађаја, на шта се основано жалбом браниоца оптуженог Стригића указује“, завршен цитат. Сматрам да ни ове примедбе Апелационог суда не стоје и да смо ми управо на ове околности извели доказ саслушањем, односно да се изјашњавао, то је главни претрес од 27.11.2013. године, судски вештак професор Душан Дуњић. Професор Душан Дуњић каже: „пошто су се сви упознали са фотографијама и овом фотографијом Ф-2, то је управо ова фотодокументација на коју се позива Апелациони суд“, вештак се између осталог, свакако ће суд ценити целокупни исказ, али ја једноставно апострофирам на ономе што ми је тренутно битно, изјашњава се вештак, где каже: „Ја упоређујући положај ових тела, нисам могао да закључим, ни редослед повређивања, где је врло могуће да су та тела била, како да кажем, донета, али када кажем „донета“, не мислим да је то неко ношење од не зnam колико десетина метара, него да су негде у близини само задобили повреде и да су ту као наслагани“. При томе, вештак се изјашњава да је наведена фотографија урађена 12.12.1991. године, а догађај се одиграо 19.октобра, значи прошло је неких два месеца. Кроз овај поступак смо имали на предлог одбране и саслушање одређених сведока које је предложила одбрана Стригића, да су ти лешеви померани, да су скидани неки делови, сат, ланчићи и слично са жртава. Према томе, у закључку вештак каже да је врло могуће да су нека тела померана и значи закључак је да на основу ових фотографија, не може се прецизно са судско-медицинског аспекта утврдити да ли су они добили повреде баш на месту где су и фотографисане. Да ли овакав налаз судског вештака искључује одбрану Хрњака? Апсолутно је не искључује. Окривљени Хрњак је врло уверљиво, врло пластично и реално, где је само неко ко је присуствовао том догађају може на такав начин да сведочи, описао положај тих тела. Овакав налаз вештака ни на који начин није, по налажењу одбране, у супротности са исказом окривљеног Хрњака, имајући у виду овакво изјашњење вештака.

Према томе, мислим да је овде чињенично стање апсолутно усаглашено са одбраном окривљеног Хрњака. Надаље, првостепени суд даје, пардон, Апелациони суд даје примедбу, да на страни 51 образложења постоји несагласност између дате одбране оптуженог Хрњака и налаза и мишљења судског вештака везано за повреде настале код покојног М Ч , с обзиром на то да оптужени Хрњак наводи да је видео када је оптужени Вукшић директно ударио ножем М Ч у пределу врата, а да је у налазу и мишљењу судског вештака, доктора Душана Дуњића наведено да озледе указују на такозване стрелне повреде или повреде ватреним оружјем. Морам да кажем да не могу да се сложим са ставом Апелационог суда, јер на ове околности бих рекла следеће: окривљени Хрњак је до краја поступка и на моје инсистирање као браниоца, да може да поврати неко сећање, остао децидиран у томе да је првога Зорана Вукшић убој ножем. Није окривљени Хрњак имао никакав мотив у односу на све оно што је износио током овог поступка, да каже да ли је он видео да га је, да је окривљени Вукшић пуцао или га

је убоо ножем. Али он је остао децидиран при томе да га је убоо ножем. Овакав исказ окривљеног Хрњака није ни у несагласности са налазом и мишљењем судског вештака и у том смислу апсолутно не могу да се сложим са ставом Апелационог суда. А ево и зашто.

На ове околности 27.11.2013. године саслушан је судски вештак доктор Душан Дуњић. И управо испред себе имам транскрипт са тог саслушања, где је управо на моје питање, питање адвоката Радмиле Бјелетић, да не оптерећујем транскрипт, суштинско је било питање, „да ли то значи да Ви не искључујете могућност да је могло да дође и до убода ножа, али да Ви, с обзиром на непостојање меких ткива не можете да се изјасните?“, судски вештак Душан Дуњић каже: „Управо тако сам и рекао, значи недостатак меких ткива на скелетализованом лешу где су само остале кости, нису забележена било каква оштећења од оштргог механичког оружја, које подразумева нож, а то не значи, не искључује могућност да је тога могуће било, али у оном делу меких ткива које је иструлило и да то оштећење ја сам рекао, могло да буде само у пределу ткива, меких ткива“. Према томе, примедба Апелационог суда, апсолутно не стоји. Значи судски вештак није искључио могућност да је могло да дође и до повреде убодом ножем, да једноставно он о томе не може, значи не може да искључи ту могућност. Међутим, ја бих Вам само, господине председниче, на још један детаљ на ове околности указала. Ако се сећате, када је био саслушаван брат окривљеног Стригића, Мирко Стригић, па када је препричавао цео ток догађаја који му је његов овде брат, окривљени Слободан Стригић, причао онда је, а то је била дилема и на главном претресу, испало је тада да сам само ја чула, али да можда то није тако речено, међутим, када смо погледали транскрипт и када Ви погледате транскрипт, видећете, када се Слободан Стригић изјашњавао, он је рекао да је тамо чуо неко кркљање, а да му је Вукшић рекао „нисам га добро заклао“. Значи, и оно што је видео Стригић и Стригић је видео очигледно или му је преносио, да му је Вукшић рекао да наводно није добро заклао. Према томе, у односу на ове околности, мислим такође да суд треба да поверије исказу окривљеног Хрњака и да он ни у чему није у супротности, првенствено и са овим судско-медицинским вештачењем.

Оно са чиме се и слажем, у овој пресуди Апелационог суда, то је чињеница, о чему је и колега пре мене говорио, да ли у радњама окривљеног Хрњака постоје елементи саизвршилаштва. И у том смислу, шта чини радњу извршења кривичног дела. Знате, и по прецизирају оптужници, каже се да постоји договор између Зорана Вукшића и Зорана Мађарца. По оној првој, исто је тако било, само што по овој новој се сада убације термин да је са њима кренуо Хрњак. Не помиње се договор са Хрњаком. Ја сматрам да овај суд апсолутно треба да поверије исказу окривљеног Хрњака, у оном делу где се он изјашњава како је и на који начин је дошло до тога, да он крене са „Жутим“, Мађарцем и Стригићем. Он се изјашњавао да му се „Жути“ обратио, да крене са њим и у убеђењу, његова свест је била, што мислим чак ни Тужилаштво не спори, да се ти људи воде у команду војске у Јагодњак. Нема говора о томе да је окривљени Хрњак имао свест и да је постојало заједничко деловање у коме је окривљени Хрњак учествовао, а да је он желео и свесно хтео и у мислима било каквим, да се ти људи воде, да се они убију. Он је био у убеђењу да се ти људи воде у команду војске у Јагодњак. У том смислу, сматрам и слажем се са наводима у том делу, у пресуди Апелационог суда, да просто објективни и субјективни елемент морају да заједно постоје, да треба постоји свест оптужених о заједничком деловању, свест да желе да врше то кривично дело, а ја ту врсту свести апсолутно код мог брањеника не видим. Ја сам рекла и у оној мојој првобитној завршној речи, да ли се нечим може санкционисати

„само то његово присуство том злочину“. Међутим, знате, само присуство ратном злочину, не значи и да си учинио ратни злочин. Овде Апелациони суд евентуално указује да би се можда требало размотрити, да ли у оваквим радњама окривљеног Хрњака постоји неки други облик саучесништва, помагање или слично. Можда ако би суд нашао да је мој брањеник крив, па да сама та чињеница што је он ту био и он се изјашњавао да је он само ишао за Вукшићем и Мађарцем и да су они водили те људе. Чак и ово што сада у прецизиранијој оптужници се као нови чињенични детаљ наводи, да је он сву четворицу, да су сви заједно изводили те људе, чак и под том претпоставком, да ли би се овај догађај одиграо без присуства Хрњака. Он би се свакако десио. Ако би суд прихватио неки вид да је помагачка радња то што неко једноставно иде иза ове двојице који иду и убијају те људе, а касније ћу објаснити, зашто пристаје на то, да кажем, условно речено, идење и зашто он не предузима лично неку радњу да тај злочин спречи. О томе ћу нешто касније. Тако да конкретно сматрам да сам облик саизвршилаштва и постојање свести на онај начин у кривично-правном смислу, и како је дефинисан, у овом случају, апсолутно не може да постоји, јер окривљени Бранко Хрњак није пошао са намером и у договору да се ти људи убију.

Такође, у пресуди Апелационог суда, а то сам ја наводила у жалби, али мислим да је то више дошло до једног несретног изјашњења мого брањеника у терминолошком симслу, везано за то да ли је он признао кривично дело или није признао кривично дело, јер он је на питање председника већа, „да ли признајете извршење кривичног дела“, рекао, „признајем, али не својевољно“. Целокупна његова одбрана је даље уствари значила то да се он нашао ту где се нашао, без своје воље. Ја бих просто рекла, као колатерална штета. После укидајуће пресуде, он се једноставно изјаснио да он не признаје радње извршења кривичног дела, али да не спори чињеницу да се нашао ту и да је ту био присутан.

Надаље, слажем се са овим делом Апелационе пресуде, а то сам наводила и у мојој првој завршној речи, да би првостепени суд у конкретном случају требао да има у виду одредбе чл.21 Кривичног законика, везано за страх и да цени тај степен страха који је постојао код окривљеног Хрњака и да при томе то не значи да је он у том моменту био неурачунљив, него једноставно, касније и због ублажавања казне. Ја сам једноставно наводила следеће чињенице које су неспорне, да окривљени Бранко Хрњак је буквално у тој средини у којој се нашао, ново лице, он је дошао ту, да кажем, трбухом за крухом. Није неспорно да га ни окривљени Вукшић, ни Мађарац, ни Стригић, апсолутно није то спорно, односно неспорно је да се они нису познавали, као што је неспорно да је једино окривљени Стригић припадао тој саобраћајној полицији и да он није био припадник никаквих других јединица и да он није учествовао ни у каквим борбеним операцијама. У таквој ситуацији, шта је могао да предузме окривљени Хрњак? Чињеница је и неспорно – имао је пиштолј „тетејац“. Сви други окривљени са њим, такође су имали оружје. Он је једноставно могао да пуца у једнога и да се поздрави са својим животом. То је моје мишљење, то је моје мишљење, јер он је ту у друштву троје људи који се познају, који се познају од раније. За ово двоје Тужилаштво већ само каже да су имали договор, да се ти људи убију, тако да мислим да је логично да је ипак страх за сопствени живот нешто што човека, што преовлада и једноставно донесе одлуку да пристаје да буде тај, да кажем, пасивни учесник. А заиста коме је могао да се супротстави? Иако он није лично познавао Зорана Вукшића, још у првом саслушању 25. децембра 1999. године, он се изјашњава о Зорану Вукшићу где каже да је био страх и трепет. Зоран Вукшић јесте био неко ко је био, да кажем, колоквијано, страх и трепет и кога су се једноставно, људи плашили. На те околности

господине председниче, ми смо саслушавали јако пуно сведока и ја сам и у жалби наводила да су се припадници СУП-а Бели Манастир сви редом врло у негативном контексту и то српске националности, у врло негативном контексту изјашњавали у односу на Зорана Вукшића, његов однос, његову бахатост, страх који је, страх који је утривао. Тако да у таквој ситуацији, а имајући у виду и чињеницу да је окривљени Хрњак и пошао што му је извесни Ђуро, који је био дежурни, рекао, „крени, Бранко, да не буде неких проблема“. Ми смо, само дигресија једна, када је тај сведок у питању, поштовани председниче, ми смо више пута лично као одбрана окривљеног Хрњака инсистирали да и тај сведок дође, да се појави, једноставно касније је испало да он због здравственог стања не може да сведочи. Али опет, са друге стране, мислим да суд треба да поверије окривљеном Хрњаку, да се он на позив Вукшића затекао управо у тој дежурани, јер је непосредно претпостављени овде Хрњаку, а и други неки сведоци, изјашњавали су се да је он по потреби боравио и у тој дежурани. Према томе, када говоримо о примени овог института из чл.21 Кривичног законика, сматрам да суд ипак треба да узме у обзир да је тај степен страха био таквог интензитета, да једноставно у тој ситуацији у којој се он затекао, једноставно није могао другачије ни да поступи. И због тога мислим, чак и ако би суд нашао да је мој брањеник крив, да у сваком случају постоје елементи за ублажавање казне.

А иначе, само да се вратим на, заборавила сам да кажем једну реченицу, када сам говорила о саизвршилаштву и помагању, помагање је ипак радња која битно не доприноси извршењу кривичног дела и сигурна сам значи да би и без тог, условно речено помагања, што се окривљени Хрњак ту нашао, ишао за овом двојицом, тај догађај би се нажалост десио.

На крају, желим једноставно да сумирам, зашто овај суд треба да поверије исказу окривљеног Хрњака. Ја сматрам зато што је његов исказ јасан, логичан, убедљив, врло уверљив и што се он од 28.04.2000. године апсолутно тај исказ није ни мењао. Његов исказ није у супротности ни са материјалним доказима, није у супротности ни са вештачењем, ни са доказима саслушаних сведока. Он је био изузетно убедљив у свом исказу, јер одакле један Хрњак који први пут се налази у друштву окривљеног Вукшића, Стригића, Маџарца, може да зна за тамо неког А , па цитира речи окривљеног Стригића, који је рекао, „није ми жао оне тројице, жао ми је А .“ Одакле да не говори истину један Хрњак може да каже, када се „Жути“ обраћа Стригићу и каже: „То, брате, то је за нашег брата .“ То све говори да је окривљени Хрњак апсолутно дао исказ о догађају на начин како се он одиграо. При томе кажем, потпуно свесно да у односу на тај првобитни исказ од 25.12.1999. године, себе може да доведе у тежу процесно-правну позицију, али једноставно је одлучио и оно што је мени рекао приликом нашег првог контакта, да жели да каже истину. Он није имао никакав мотив да се ти људи убију, није их познавао и није једноставно, никада не би ни пристао на такву једну последицу. Од самог почетка он је тврдио да је Стригић имао пушку, да је Вукшић имао колт и пиштолј, да је Мађарац имао пиштолј и да је Хрњак имао пиштолј, али својим пиштолјем, „тетејац“ и судски вештак се изјаснио да повреде које су настале на оштећенима, не би се могле нанети из тог оружја, јер су то били пројектили велике снаге и брзине.

На крају, ја вас молим да уколико не донесете ослобађајућу пресуду, у односу на кривично дело како се ставља овде окривљеном Хрњаку, везано за саизвршилаштво и најете да је мој окривљени крив, да онда евентуално размотрите, да ли се у тим његовим радњама налазе елементи неког другог облика саучесништва, конкретно

помагања, мада ја лично мислим да је он имајући у виду овако како је прецизирањем оптужницом му стављено кривично дело, невин у овом поступку. У супротном, предлажем да узмете у обзир да на страни окривљеног Хрњака нема отежавајућих околности, да се он први пут нашао у оваквој ситуацији, да је он породичан човек, који има двоје деце, да је овакав један догађај изузетно, изузетно одмах после тих дешавања нарушио његово здравствено стање, о чему сте и били сведоци присутни и овде на овом главном претресу, да он три пута дневно узима инсулин, да је он показао једно изузетно поштовање према суду и да је својим исказом допринео разјашњењу ове кривично-правне ствари и мислим да је показао искрено жаљење и кајање, али не због извршеног кривичног дела, него просто због онога чему је он био присутан. Хвала Вам на пажњи.

Председник већа: Хвала Вама.

Наставићемо да изношењем завршних речи. Оптужени Вукшић Зоран. Изволите, Вукшићу.

Опт. Зоран Вукшић: Поздрављам све присутне, окривљени Вукшић Зоран. Па, овако бих почeo. Од почетка суђења мени се ставља нешто на терет, што сматрам да су све неистине и лажи, почев од, рецимо Стригића и Хрњака, који су од самог почетка се договорали на који начин и како би свалили кривицу на мене, пошто Зорана Мађарца нажалост не можемо саслушати, а Стригић има неког ко ће да потврди његове неистине и лажи. Сами су рекли да су се договорали код њиховог заједничког пријатеља М у Сомбору, како да свале кривицу на мене, да би били „чисти“. Док на kraju nisu један другом и претили, пошто nisam знаю, тек касније сам сазнао да су се виђали, ово мислим на суду, пошто сам ја био овде мало дуже у притвору него они, да су претили један другоме, овај није био, онај није био. Није ми било дозвољено што су опет неистине и лажи, да сам Хрњаку претио у то време, nisam му могао да претим, пошто дужи период nisam могао да функционишем са руком, значи nisam могао никоме, поготову Хрњаку и Стригићу, на неки начин да бих се могао супротставити. Значи дешњак сам, а да извршим нешто са левом руком, то су неистине и лажи, што су и Хрвати вештаци установили, да са ножем нема повреда, само из ватреног оружја, што је и сам Стригић признао да је имао аутоматску пушку и да је puцао. Покушао је на много начина, да су били црнци, да су биле неке вране, па су ови puцали, они puцали, ловци puцали, свега и свачега је ту било. Како сам дао изјаве да су извршили то убиство, над том породицом, то је дала у свом извештају и докторица В П или како ли се више зове, заборавио сам, да су остали трагови на томе зиду, где је извршено. Да сам познавао те људе у Караканцу, Ч nisam познавао. Први пут и онда их nisam добро видео, не знам ни ко су, ни шта су, nisam имао никакве везе. Стригић Мирко је наводно су они кумови са Ђ , када је И био рањен, па је касније преминуо. Ја сам у међувремену био у болници на ВМА. За то време, свашта се дешавало. Ја као ја, nisam био ни на некој функцији, нити сам могао имати неког утицаја, да бих било шта спречио или припомогао. Ја сам помагао избеглицама када су долазили да се наслеле, негде да би сачували живу главу и шта ти ја знам. Сам Стригић је рекао неистине и лажи да Ђ није ни познавао, нити је био добар, нити је одлазио. Његов рођени брат када је овде давао изјаву, сам је признао да се и дан-данас дружи са Ђ , да се виђају редовно. Ђ је сам признао да се виђају повремено, да су то што јесу. Сам Стригић је рекао да ти Ч су наводно претили унучадима. Ја сам у Каракац са М С први пута отишао када сам дошао из болнице, у међувремену је И покојни умро. Нисам ни знао, јесмо се у Белом Манастиру где сам ја живео, виђали, пошто је он радио у полицији, шта ја знам и био

добар са М , били смо оно, што се каже, добри и виђали се, тако да нисам имао никакве везе, нити било чега и шта да утичем. Јесте да сам био оно отишао, не бежим од тога, са њима. Због чега и зашто, не знам, било је неке приче, да се приведу усташе за ово, оно, вамо, тамо, да се јаве у полицију. Хоћеш ићи са нама, хајде да идем, возили су ме. Волели су људи да будем са њима у друштву, да се друже са мном или било шта. Ја јесам отишао, али ја нисам могао на било који начин да сада неко каже, боји се мене. Имао сам фиксаторе, значи нисам се могао ни обући. У то време што су рекли, јесте пре тога сам имао зелену маскирну униформу, али после рањавања, ја нисам могао да је обучем, пошто фиксатори на руци су били нисам могао да се обучем сам. Значи преко руке као и дан-данас људи када имају гипс, јакну пребаце, не могу да је навуку. Значи, све што је било приче да сам овакав, онакав, неистина је и лаж, то је сам договор њих. А да су радили неке радње што и сам Стригић је причао да је био мало жешћи, лак на обарачу, сам је признао да није бирао средства да извади пиштолј и да пуца у полицију, у полицију, оно стакло када је пуцао, значи није размишљао да ли ту има некога да убије. Сам је признао да је пуцао, мало је испреокренуо причу, ја сам рекао како је било речено, да треба лица, јер они, ти Ч нису били кући, тај дан да се приведу, па су они у току дана или предвече дошли да се јаве, пошто су радили, били на фарми или где су више били. Навече када сам био у трпезарији, Зоран био звао да дођем доле, како се зове, каже треба до Јагодњака ићи, хоћу ли ићи са њима. Па хајде да идем, пошто имам познаника доста у Јагодњаку, тамо је као команда, хајде да идем као са њима, нисмо се оно дugo видели, пошто сам био доста оно одсутан. Сели смо, може пречицом да се не иде около, може ближе за не знам колико километара. Када смо дошли, био је сумрак, мрачак пао, већ онако мрак, шта има ту у салашу, ко живи, не живи нико, празан салаш. Е ту ћемо stati. И онда је било приче као да ће да их испитују, Стригић да их испита. И онда не знам којега, пошто је ту био коров, шта ја знам, али са стране је било ваљда од трактора траг, где се пролазило, ја и Мађарац смо отишли тих неких десетак метара и према тамо, Стригић и Хрњак су једног извели и према томе зиду. И онда је била та прича када је Стригић лупио шамар један или два, не сећам се, „чију ћете ви децу да поубијате“, то се односило на покојног И Ђ . И ту је било хистерисање и онда сам чуо као кратки рафал, оно два, три метка да су се испалила. Ја и Мађарац смо се погледали, шта је ово, каже, ћuti, не питај ништа, да видимо шта ће ту бити. Њих двојица су отишли поново до марице и извели ове остале, они су, шта ја знам, били на неких петнаестак метара од нас и отишао укосо, а ми смо остали на истом месту. До истог места где је тај претходни изведен, и то је било исто, да им мајку и све, чију децу да ви поубијате, И , усташе и шта ја знам и онда се кратки рафали према тим особама и не знам ни ко су били. Касније сам сазнао да су то ти Ч из Каранца. Касније сам сазнао да су они. Ја нисам могао да наговорим ни једног ни другог ни трећег. Реч јесте била с његове стране да не причам ником. Рекох, ја сигурно нећу причати. Нисам до хапшења никоме реч никада ни споменуо шта се десило, ко је починио, зашто, разлог, никада, нико није чуо, ја сам рекао, из мојих уста неће отићи. Због чега су они то, шта је било, која је била прича, да се то открило, због чега је он био хапшен у то време, имате, ја нисам био хапшен, али он је био хапшен и овде привођен, зна се због чега, само је прикрито, јер његов брат је био ипак у то време, неко и нешто, у полицији, да се не лажемо, био је са покојним „Баџом“ добар и то да се не лажемо. У то време, знате и сами, рат је био, могле су се многе ствари, као што и јесу, да се избришу. Ја нисам имао никога иза себе. Мађарац има исто брата рођеног и сам је био полицајац, исто је био инспектор, имао је ко да стоји. Ко је иза мене стајао? Нико, ћутао сам, како буде, биће. Изјаве појединих сведока, који су сведочили против мене, многи су ме знали само преко слике. Разлог је једноставан, у оно време, сада има странака јако много, 50 људи се скупе и направе странку, онда је била СДС и Радикална

странка, више није било и ова НДХ, ХДЗ њихов. Они су имали своја окупљања, онда је почело ја мислим да покојни доктор Рашковић је имао први митинг преко СДС, а онда касније ваљда у априлу је било у Јагодњаку Шешељ и онда су ме сликали, пошто је Кир покојни, било дозвољено хрватска полиција да буду и новинари, усликали поред Шешеља. Онда су нас тај дан када се враћао, хапсили на мосту 51. дивизије у Батини и од тог дана сам постао као четник. Али још није у јавности изашло, како се зове, слика. Ја мислим да сам браниоцу дао те новине, где има слика, ја мислим да сам му дао. И онда ја сам се појављивао у новинама, можда и сада у „Гласу Славоније“, шта ја зnam, често, листоноша, како они зову у Хрватској, четник, ово, оно, вамо, тамо, страх и трепет. Нисам био ни у једној јединици, водио сам се као резервни састав у полицији, нисам могао ићи ниегде, због same руке. Наставио сам да радим у пошти где сам и радио, до 1997. године, док нису Хрвати дошли и пртерали ме. Поједини, и сами сте наводили сведоке, „да ли знате са ким разговарате, то је окривљени Вукшић, да, да, сада га видим“. Имате и код Б , када сте наводили и код појединих, не могу да се сетим више, који ме нису препознали, па сте рекли да сам ја, нису ме знали, „да, да, видим га“, као и овај, тај J . В , што је чиста лаж да сам ја био, није препознао, чуо је да сам био тамо у месту, од толико масе од толико јединица, војске, резервног састава полиције, једино је чуо за мене, да сам био, ја сам био. Никога другог није препознао, 500 људи било, никога није препознао, мене су знали. Знали су ме, бавио сам се ловом, био сам ловац, дружили смо се виђали, шта ја зnam. Многе људе сам познавао, нисам знао имена, мене су многи знали и био сам и у ловачким новинама, као пинолог, са псима сам се бавио, ишао у Мађарску на такмичење, овде у бившој Југославији сам се такмичио, тако да сам био доста са те стране познат. Б је сама рекла за мене како изгледам, што уопште нисам био ја и сама је рекла да су долазили из војске, са циповима, са тенковима, претресали кућу, неки са не зnam са чим, увазом су одвезли у, мене је окарактерисала средњег раста, низак, никада дугачку косу нисам имао, имате на видео колика ми је у то време била коса и колика брада, а у то време је она објаснила да сам имао браду до груди, косу до рамена, што никада нисам имао. Сасвим другу особу је окарактерисала, али је, хајде, нека будем ја, тај личи на тог „Жутог“, може проћи. Ја сам рецимо 2 метра, а та је особа, како је она објаснила, нижи за 20 сантиметара, неко је ту имао разлога исто, мали пиштолј никада нисам имао, ако сам имао, имао сам мој пиштолј који сам носио. Стригић је сам признао да је пуцао, у Хрватској су нашли аутоматске пушке, пиштолј нема брзу моћ, није брз метак. Вештаци нису ни образложили, да ли сам могао ја да починим. Пре свега и вештаци су рекли да не зnam колико је пронађено у жртвама муниције и метака, па нека буде, ја сам пуцао, одакле 14-15 метака у жртвама, а пиштолј има 6 метака? Значи из једне серије, једног метка, три зrna су излетела, како и били рафално изрешетани и по stomaku и по рукама, глави, грудима и шта ја зnam. Сви докази указују и сам је признао. Кome сам ја могао да запретим? Ставља ми се нешто на терет, што нема везе с везом. Јесам, био сам познат, волели су сви са мном да буду и дан-данас, многи виле и када ме виде, никада се никоме нисам замерио, никоме. Поједини што су причали нешто нису ништа посебно могли да кажу, имао сам свој неки понос и достојанство. У то време, било је свега и свачега. Зна само онај који је живео тамо, људи који су оставили све своје, долазили негде у другу средину, нормално да су били и наоружани, хтели су да буду негде на првој линији, сви су имали оружје. И коме си смео нешто да кажеш? И дан-данас се дешавају још већа убиства него у то време што су била, утицај дроге и алкохола. И онда се пило, да се не лажемо, међусобно су се убијали, ишли у криволов, убијали један другога, а не овако да нису нешто и некоме нешто да кажеш. Свака кућа је имала и шта сам ја ту могао, ништа нисам, ниједном се човеку ја нисам замерио, поготову у СУП-у, због чега би се замерио, коме да се замерим, зашто. Нормално, као и

свако не дозвољава, ако видиш да је неко друштво, узмеш па га избегнеш, а нисам дао на себе сигурно, неку причу, поготову када се попије, онда су људи склони свему. Тако да то што ми се ставља на терет, ја нисам то починио. Сматрам да нисам крив за ниједно дело које ми се ставља на терет. Окривљени су ту који су признали где су били и шта су били, да су починили то што су починили, да су били и Ђ... је сам рекао за Хрњака да је био тамо и пред Вами је Ђ... рекао да су и дан-данас добри, да се виђају, нормално да су из истог места, из Босне дошли, поштују једни друге. Ја немам везе са њима никакве. Једино што сам ето био добар да С... М..., а пре рата са покојним И..., једино то. Мислим не зnam више шта Ви имате све, изјаве њихове, које су дали. Ја што сам дао, имате видео-снимак како сам изгледао, има негде и фотографије, верујем са руком где сам у гипсу, значи нисам био у том маскирном, носио сам, што се каже овде, ту кожну јакну преко руке, нисам носио аутоматску пушку, немам ништа са њима, а да сам био са њима, јесам, а ја да подузмем нешто нисам. Зашто нисам, они су као дали изјаву шта се десило, када су дали, што нисте гледали када су дали, они су дали други дан. Ако је требао неко да да изјаву, за то дело, убиство које је почињено, онда сматрам да је требао М... С... који је старији од нас свију, који је био инспектор, који се за некога важио у том СУП-у, у полицији, да узме да преиспита, ко, шта, због чега, зашто, прикрило се, јер се знало ко му је брат. Мађарац Душан је био исто инспектор, као и Стригић, да ли су генерација или не, не знам, али ту су негде, ја мислим да би требали онда они да кажу десило се то, то и то. Ко сам ја да кажем, а рекао сам, нећу ништа да говорим и нисам рекао. А они су као касније у Хрватској и не знам када дали ту изјаву, да знају ко је починио, нису за себе рекли, ставиће мене. Бранко Хрњак, на пример, да сам му претио, што је чиста лаж, бојао се за своју породицу. Ако има образа, ако има душе, нека каже, да му је син и жена, касније сам сазнао, остали у Славонији, он је био овде са, са, значи није био са породицом, као што каже, касније је нашао неку у Сомбору, па сада има двоје деце. Имам и ја породицу исто као и он. И сам је пред Вами рекао, ко је био Стригић и какав и шта је радио. И то што је напао полицију у Парагову, војну, због чега, зашто, зашто се то, не да, а можете доћи до тих списка, због чега је и зашто их је напао, који је то разлог био. Признао је сам да је пуцао, овде је полицију нападао, ово радио, оно радио. Многи су рекли ко је био пре рата, ситни кокошар, лопов, касније што је радио, радио је, шверцовао са овим, са оним. Нормално, ко му је сметао, то се дешавало. Сам је дао изјаву да је он и Мађарац тамо локал тај што је био, да су ти Ч... имали проблем са тим Мађарцем или шта ја знам. Вероватно и ту је било нечега између њих, то они знају, ја нисам никада ни питао због чега и зашто су, нисам никада питао, нити ме је интересовало, а нисам могао, што се каже, да одмогнем никако, ни да помогнем, у ничему. Пре свега, нисам ни знао ко су људи, ни зашто ни због чега се то дешава. А да је био неки разлог пре тога, вероватно је био, против тих људи, јер ја њих нисам познавао, ни ко су ни шта су. У његовом месту два пута ако сам био у животу, тада, пре тога једном и тај пут ако сам био. Не сећам се да сам био у том месту два пута, јесам једно два пута стајао у кафани, пошто је то као тај магистрални пут, али у место нисам улазио, та кафана нека што је била. То што каже да није био на дан када су они били тамо, да се најаве, уствари требали су да се одвезу за Бели Манастир, он је био са марицом, са стране чекао, немој да ја идем да мене виде, идите ви. Разлог је после, значи требало их је извести, метнути у марицу, он ће их одвести, не би нико ни знао. Међутим, испало је тако да нису били сви кући и онда му је било речено да се морају јавити у полицију. Нити знам када су дошли, ни како су дошли. Мислим, не зnam више на који начин, ово у агонији, не знам због чега. Треба да се суди, ослободите њих, ослободите, нису нигде били, ништа нису радили, ослободите, немојте да ме затварате, стрељајте ме, потписаћу одмах.

Председник већа: Само да Вас питам, пре него што одете на место, да Вас питам, да ли прихватате реч Вашег брањиоца, оно што је он изнео и да ли остајете при Вашој речи коју сте дали на прошлом?

Опт. Зоран Вукшић: Да.

Председник већа: Добро, само то да знам, захваљујем се, можете сести. Оптужени Слободан Стригић, у завршној речи, изволите.

Опт. Слободан Стригић: Добар дан. Ја сам Слободан Стригић, осумњичен за ратне злочине. Желим да поздравим господина председника Драгана Мирковића и чланове судског већа, госпођу Мирјану Илић и Бојана Мишића, као и господина заменика тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, све присутне и адвокате у поступку.

Господине председниче, као што видите, имао сам проблем да донесем и ових 78 транскрипата рада, тј. нерада овог Тужилаштва, за 66 месеци, ја сам доведен у ситуацију да сада ово образложим у неких 30 минута или сат времена, да се одбрамим од нечега што ми је натоварено, што немам везе са ничим. Желим да вас подсетим, вас као чланове судског вијећа, пошто је господин Драган Мирковић као председник, већ председавао са госпођом Оливером Анђелковић и Татјаном Вуковић, у оном првом поступку, ово је у новом поступку, су нови чланови. Желим да вас упозnam са чињеницом што Тужилаштво није прихватило ту чињеницу, а та чињеница се односи на то, да сам ја Слободан Стригић, како да наведем то, формулисао ову оптужнице и да се та оптужница налази на темељима моје изјаве. Од првог дана до задњег дана, до данашњег дана, ја не мењам свој став, ни своје мишљење, ни тај догађај. То је било тако како је било. Испричао сам детаљно све шта се десило на лицу места. Ја нисам био присиљен од истражног судије Милана Дилпарића или Виторовић Миољуба, тужиоца, него сам сам испричао на лицу места шта се дешавало, и да сам се уплашио код возила, седам, осам метара од возила и да сам испалио два метка и да сам имао намеру да убијем исте, Вукшића, Хрњака и Мађарца, где су одвели моје суграђане из мог села, пријатеље са којима сам одрастао, али до тога места ја нисам ни стигао са мојом аутоматском пушком, него смо се срели у њиховом повратку, а ја на те људе нисам испалио ниједан метак, нисам видео никога од убијених. Као што сам навео, први пута сам видео те људе у транскриптима, убијене, где леже, а када су убијани, нисам видео. У трећем случају, када је Вукшић Зоран пуцао у оца В Ч, то сам видео када је отац стајао два, три метра испред нас и када је Вукшић пуцао у њега, тај човек је пао, ја не знам ни где је пао. Ја ћу Вам навести, немојте ми замерити што ће се овде понављати неки датуми из транскрипата, ово су, како да Вас замолим, да користим, ово су само изводи из транскрипата по страницама и датумима, јер да Вам кажем искрено, с обзиром на Вас, господине председниче, да се не увредите, у Вас немам поверења као председника судског већа, јер сте ме једногласно први пута у овом суђењу осудили на десет година затвора, ни кривог, ни дужнога. Ја сам био искрен пред овим судом. Ја сам сматрао да сам дошао на место државе Србије, једино место где требам рећи истину шта се десило, јер ја се патим са тим 25 година. Међутим, нисте ми дали поверење, него сте ме једногласно осудили, тако да моје обраћање се више односи госпођи Мирјани Илић и Мирјану Мишићу, као члановима судског вијећа, а с обзиром да су исти председавајући у другим судским вијећима за ратне злочине, сматрам да сте истих квалитета, па ћете ме можда разумети и ово обраћање се више односи Апелационом

суду и Уставном суду, Међународном суду и можда некој другој држави, да ми помогне, јер за сада, како ствари стоје, сматрам да сам ускраћен за стручну одбрану, јер Ви сте мени овде доделили за 66 месеци осам адвоката по службеној дужности. Ви сте задњи пута упозорили да сам ја имао једног адвоката, па ћу ја сада то на брзину да прочитам, да не губимо време, имао сам првог адвоката Вигњевић Милана од 24.12.2009. до 13.02.2010. године; после њега ми је постављен адвокат Ташковић Трифун од 01.11.2010. до 03.03.2011. године; после њега ми је постављен трећи адвокат Милош Палигорић од 03.03.2011. до 06.06.2011. године; он ми је слао замену, Павла Литичина од 06.06.2011. до 29.05.2012. године; па поново смо имали замену и на Павла Литичина Милић Вулић, адвокат постављен 29.05.2012. до 19.06.2012. године; па смо добили шестог адвоката по службеној дужности Здравка Ђукановића, 19.09.2013. године, са заменом Оливером Гочевски, 27.11.2013. године и задњи пута осмог адвоката, Владана Јовановића. Ја не желим да повредим некога од мојих адвоката, све су то за разлику од мене школовани и образовани људи, високог знања и квалитета, али када погледате ове транскрипте, па ово да ја сада платим некоме, да имам паре да платим, ово неће нико да чита, ово више мене не занима, а не неког адвоката по службеној дужности. То је најискреније што јесте. Што се тиче оптужнице она се темељи на мојим исказима о свему што се десило на томе месту, ја сам тај који је то све детаљно тужилаштву објаснио а тужилаштво то није узело за, моје искрено изношење те моје одбране како да је назовем, и сматрам да тужилаштво за ових 66 месеци није ништа доказало у односу на мене, па чак и ако сумња да сам ја нешто починио исто ово тужилаштво никада није питало ко је четврта особа која је довозила Хрњака, Вукшића, Мађарца код Б... у кућу на договор злочина. Никада нису ни питали ко је та четврта особа. Да видимо каква је улога била те четврте особе, ко је њој наредио да вози ову тројицу. Никада није тужилаштво то питало. Тужилаштво за 66 месеци ми имамо транскрипте овде из како да наведем то обдукционог налаза Републике Хрватске да се наводи на једној страници да су зrna 7,62 а на другој 7,65. С тим што су прецизирали да су зrna зашиљена па вероватно припадају пушци 7,62 аутоматској пушци али за 66 месеци та зrna нису донешена да се изврши експертиза од стране господина Душана Дуњића и Милана Куњадића да видимо јесу ли то зrna аутоматске пушке или су то зrna „магнум“ или пошто су зrna 7,62 у питању а Бранко Хрњак признаје да на лицу места има пиштолј тетејац, а то је 7,62 па ми не знамо од удара јел то се зашиљило или се није зашиљило, углавном ми та зrna нисмо видели. Исто као што нисмо видели са лица места да је М... С... ја ћу то доћи овде у списе, који је на лицу места нашао патроне ловачке пушке па и ви господине председничке и ви као тужиоци Мрдак Веселин рекли су то ту не припада јер је то захрјало. Али ако се уђе дубље у експертизу сваки експерт ће да вам каже приликом ударне игле у ту тачкиу те чауре то место прво почне да хрћа. Ја не кажем да то није било захрјало и да то ту није припадало. Али ја то нисам видео као ни ви, требали смо то да донесемо и да видимо. Тужилаштво за 66 месеци није утврдило на лицу места ко какво оружје има, ја га нисам видео сем што сам видео „Магнум“ Зорана Вукшића на лицу места кад је пуцао у оца В... Ч... и што сам видео пушку аутоматску склопљену у ходнику с десне стране што је наслонио Зоран Мађарац у стану. На лицу места ја нисам видео оружје код никога од њих. Да сам возилом мојим приликом повратка пред станицу полиције ушао у двориште осветљено, онда би сигурно видео кад су излазили. Међутим, као што сам нагласио ми смо пре станице полиције стали у мрак, и они су изашли, отишли су у десну страну возила, сели су и тамо су ме чекали. Ја нисам видео ни шта су унели ни изнели. А морате узети у обзир да сам ја био тада 25 година а Зоран Вукшић је био 35 година, Бранко Хрњак је био 35 година, Зоран Мађарац не знам колико има година. Па како сам се ја осећао тамо? Шта сам ја могао

тамо? Мени је жао што нисам бар некога помогао и спасио. А нисам могао, уплашио сам се да не кажем и срамотнију реч шта ми се дешавало од страха на том лицу места злочина. Зоран Вукшић је мене малопре оптуживао да сам ја пуцао и убијао. Овај човек мора бити задовољан са било каквом пресудом вашом да му дате и максималну и смртну казну, човек је убио 20-30 људи у Барањи, али ето није на мени то да ја утврђујем кога је он убио, ја нисам био ратни злочин да сам ишао за њим да сам бројао жртве. Ја сам имао ту несрећу за 7 година рата да се нађем 7 минута на таквом несретном месту где једна фамилија је убијена. Тужилаштво ми наводи, стално ме ставља у контекст са истима. Никада ме није раздвојило као припадника специјалне јединице који је био на првој борбеној линији и то нисам волио да идем, и то сам гледао да се склоним и да не идем. Нисам волео тај рат и нисам желео да у томе учествујем али ето био сам у таквој ситуацији да сам морао да идем. Никада ме нису раздвојили од Бранка Хрњака од Зорана Вукшића и Зорана Мађараца. Они су припадали дежурној служби или позадинској јединици интервентној јединици, не знам коме али нису били са мном. Они су били у позадини и то су сведоци навели да су исти приводили, хапсили и убијали за те телевизоре, шпорете и фрижидере. Ја немам никаквих кривичних дела ни онда ни сада, нит сам то радио. Са мојом женом када сам стан у Белом Манастиру добио једнособан ишао сам кухињу купити у робну кућу. Нисам могао ни ту кухињу ни тај фрижидер, ништа, за разлику од осталих. Господин Драган Плазинић је бранио свог клијента прошлог пута Зорана Вукшића па је све то описао и вама је упутио једну примедбу да га зовете „Жућко“. Он има назив „Жути“ он није „Жућко“ а тај „Жућко“ назив господин Драган Плазинић је схватио као неко куче или керић. Али ја морам да вам кажем вероватно сте чулли као и ја, људи који убију људе, оца и три сина и поделе новац и сакрију њихов ауто и продају Зоран Мађарац, Бранко Хрњак и Зоран Вукшић, они имају назив то су пси рата. За људе тако кажу то су пси рата што са мртвих узму све и продају њихово возило и имају материјалну корист од тога. Они нису керићи ни „Жућко“ ни оваке, ни онаке, него то су пси рата. У овом случају они су то урадили. Ја сам вам то навео. Тужилаштво никада није узело у обзир да сам ја Слободан Стригић рекао да су у стану Зорана Мађараца извадили новчанике и поделили паре. Ја сам рекао да су сакрили плавог „Стојадина“ у гаражу, шта су са њим радили, јесу ли га запалили, продали, не знам шта се десило. И тог момента сам гледао да побегнем што даље од њих и да их не видим никад више. Тужилаштво то никад није узело у обзир. Али у јавности Бруно Векарић је знао да излази и да каже ево имамо класичан пример ратног злочина убили су људе, поделили су паре. И да ме провлачите 66 месеци по медијима као ратног злочинца који има проблем од 7 минута. Ја сам вама господине председничке предлагао да направимо реконструкцију догађаја на лицу места. Ви сте то одбили уз образложение да тамо више ништа није исто. Па ја мислим да је бар остале исте конфигурација терена. И да видимо колика је та моја вожња од станице полиције до места стратишта где су убили људе, па да видите да сам ја 7 минута за 7 година рата крив. И ви сте мене осудили на 10 година затвора без ијединог доказа. Ја сам најискреније испричао све што се десило. Нико од њих није рекао Слободан Стригић је пуцао. Њихове прве изјаве су прећутне, у смислу поделе новца, у смислу сакривања аута, у смислу мога пуцања на лицу места. То нико од њих није спомињао. Него када су схватили да ја њих теретим, онда су исти почели мењати исказе. Бриљантна Радмила Бјелетић адвокат Бранка Хрњака каже мој Бранко Хрњак 28.04. је мало допунио своју изјаву променом исказа која је била драстична, која терети мене да сам ја убио четвртога, по логици ствари ја не знам како ви размишљате али ја морам покушати да вам објасним. Па да имате четворицу људи у возилу па логика ствари је да неко чува те људе у возилу. Ја сам рекао само је Зоран Мађарац и Зоран Вукшић су одлазили 50 метара од возила, Бранка Хрњака нисам видио. Он је био негде иза возила, да ли је он

отварао врата или затварао, ја то нисам видео и не могу то да кажем али сам чуо када се врата и отворе и затворе. А ко је то радио ја то не знам. И када сам рекао да је у четвртом случају и Бранко Хрњак отишао за њима јер више није имао кога да чува у возилу, исти да би себе спасао он је рекао четврти никуда није одведен него је Вукшић ту одмах поред возила пар метара пуцао у четвртог А Ч у главу, да је пао а одмах је Слободан Стригић скочио и ту испалио у њега рафал. Не знам да ли га је погодио. 25.12.2010. судији Милану Дилпарићу детаљно описује Стригић је наслонио аутоматску пушку на њега, на питање Милана Дилпарића судије, колико је цев удаљена од тога што је наслонио, каже па одмах изнад њега. Каже колико? 20 цм? Јел га погодио? Каже не знам. Па да извините, пресекао би человека а не да ли би га погодио, јер цев фактички додирује жртву. Али да би себе спасао и да би се поклопио са истином са мојим пуцањем што се мени десило, он је рекао то је било ту а није рекао никада да сам ја пуцао где су убијени остали. А остали се налазе иза зидова, имате сведоке Ј П докторицу јер сви они други сведоци кога год сам ја навео вама, они су сви како да кажем моје убеђење је да ви схватате да су то неки намештени сведоци. Сви су они овде под заклетвом и ко год од њих лаже нека кривично одговара. Али имате Ј П која каже убијени се налазе у некаквој просторији иза зидина, виде се трагови где су били прозори. Прозори су на висини од 1,10 1 метар и 20. Да сам ја са 30 метара аутоматском пушком нишанио и пуцао према Ч , не би никог ни погодио јер су били иза зидина. А имате сведочење Хуњадића и Дуњића који кажу не може бити рикошет јер је та просторија била од набоја, од блата, од цигле те. Ја тамо нисам прилазио аутоматском пушком нити сам прошао између њих, нити сам видео убијене, нити сам у икога испалио рафал. Али тужилаштво то све занемарује и једноставно не прихвата те чињенице које ја наводим него треба да идем у пакету, држимо се оне чињенице у јавности Срби су у Хагу осуђени 1000 година, у Србији требају 2000 година добити. Па ја ћу вама господине председниче рећи да једноставно ми је ускраћена и одбрана. Самим тим повредили смо право, добио сам 8-9 адвоката по службеној дужности. Нико од њих, ја њих изузетно поштујем, то су све школовани и паметни људи, глупо је о томе коментарисати. Али ово проучити, то неће нико да проучи ни за паре не за цабе. Али ви као председник ви сте показали једну сугестију према тужилаштву у смислу на моје предлоге ви питате тужиоца да ли се он слаже са мојим предлозима. Он каже не, одбија предлоге. Ја сам сматрао да ту што имамо нацртану вагу правде, ставите моје сведоке одбране и његове сведоке тужилаштва па да видимо шта је истина и шта ће да претегне. Тако, одбили сте ми предлог што је за мене јако било битно господине председниче да се саслуша тај Б , ја сам говорио Ц , а господин тужиоц Марковић први пута је био постављен 03. априла пар пута, да, господин Марковић.

Председник већа: Кнежевић.

Опт. Слободан Стригић: Да, господин Кнежевић. 03. априла је први пута постављен и исти ме је упозорио пар пута да особа Б Ц не постоји. Него ме исправио, ја се захваљујем овим путем и он је рекао да се ради о Б Д , опет грешимо, Д . Ево видите, ово је још једна потврда господин тужилац зна како се зове Б Д . Што значи да је тужилаштво контактирало Војску Србије и добило информације да таква особа постоји и зна да ја наводим истину и нормално је да одбија мој предлог да се исти саслушају јер аутоматски руши властиту оптужници. А после имамо проблем што сам је шест година овде blažen и прозиван као ратни злочинац. Па мој комшилук ме избегава, па доживљавам свакакве неугодности па не могу посао добит, моје дете је трећа година факултета овде код вас у Београду, треба то помоћи. Па

дође са 2.000 динара, ја не могу да радим јер сам ја ратни злочинац захваљујући нераду тужилаштва. Ја сам овде рекао Б како смо рекли Д, он је командант војне полиције био који је мене предао на војни суд овде, нисам ни знао да је ово војни суд, ово је сад специјално тужилаштво за ратне злочине то је био војни суд. Ја сам овде довежен навече, не сећам се датума, јануара '92 године, и ја сам овде пред војним судом пред тројицом судија испричаш, рекао све шта се десило. Притворен сам и навече тај дан исти око 08 сати сам пуштен. Нисам био због других ствари овде него сам пријавио ратни злочин. Набрајао сам пар пута да се саслуша М В . Ту сам направио једну грешку јер исти тај Б ме исправио и рекао ми да то није М В него М К Ѯ. А М В је било лажно име јер у ту касарну су доводили Хрвате, Зенгисте из Вуковара, тукли и убијали и онда је он вероватно имао неко друго име, М В . Јер је мени исти М В рекао да све испричам детаљно шта знам о злочинима у Барањи да не би моја крв била по зиду и плочицама као што је овде крв од Хрвата из Вуковара. Ја не знам колико је ту Хрвата убијено и да ли је убијено или није, али ја сам цело време викао М В ових 6 година. На крају тај Б је мени рекао да то није М В него М К . Зато је дошло до моје грешке. М К је био војни оперативац, био је мајор војне безбедности који је мене детаљно саслушао, ја сам испричаш о ратном злочину који су починили Вукшић, Мађарац, Хрњак. Исти је направио записник, предао ме команданту војне полиције том Б и они су мене марицом овде довели и предали. Војска је послала допис овде вама на ту моју пријаву да сам ја датума ја се извињавам, морам да ово листам, да будем прецизан због других да не би неко читao оволико транскрипата па да не зна на којој је то страници, ја ћу покушати да то сада, тешко ми је јер имам хвала богу ја се извињавам молим вас, морам да то нађем, ту потврду војске. Не можеш то ни наћи. Хтео сам да вам кажем да је војска доставила вама допис да сам ја боравио овде за ратни злочин али ви сте прочитали један други запис војске који се односио на мене и на Фуада Садиковића, команданта војне полиције. Ја се извињавам, ја морам то да тражим, потрудићу се да то видите колики ја имам проблем који је као ето, са овим упознат, не могу да нађем. Војска је доставила спис да сам ја овде пријавио ратни злочин али вам је у наставку доставила да сам био уписан како да кажем под редним бројем тим и тим, и да је против мене вођен поступак као цивила из Белог Манастира за напад на службено лице. Да вам појасним ту разлику зашто ви нисте проверили ту војску и те моје наводе. Ја сам имао сукоб са војном полицијом која је била пијана у једној кафани у Сомбору која је почела да туче и млати палицама цивиле у кафани где сам ја у цивилу интервенисао и пришао Фуаду Садиковићу команданту војне полиције, извадио службену легитимацију припадника специјалне полиције Белог Манастира и упозорио га да се понаша у складу са униформом и својим звањем, на чега је исти мене почeo тућ са 7-8 пијаних војника, извадио сам пиштолј. Био сам окружен, ударало ме њих 20, испалио сам метак у под, када су се исти размакнули од мене, све сам истерао ван и позвали смо полицију из Сомбора, која је изашла на лице места и направила увиђај. Против истог Фуада Садиковића је поднета кривична полиција и војска полиције је изашла на увиђај да направи тај записник када је Фуад Садиковић схватио да ће имати проблем, исти је напустио Војску Србије и војну полицију гарнизона Суботица и отишао код Алије Изетбеговића у зелене беретке у Сарајево. Војни тужиоц је тај детаљ убацио за мене као цивила из Белог Манастира. А ви сте га овде провукли да је то тај детаљ зашто сам ја боравио овде. То су две различите ствари. Када је тужилаштво војске схватило да је њихов припадник војне полиције крив, против мене није вођен поступак на основу тога. Али је остала пријава што се тиче ратног злочина и мени је жао што ви то нисте хтели да проверите. Јер мислим господине председниче имам осећај да упорно желимо да ово

све буде преко прече а около ближе, јер то вам се десило и први пута, па вам Апелациони суд све то поништио па вратио на почетак. Да смо радили по реду, мислим да би то већ било решено. А моји предлози ових сведока К С , то је хрватски полицајац Републике Хрватске коме сам ја '97 године пријавио исто овај ратни злочин. Исто сте одбили да га саслушате. Ђ М је мештанин Каранца коме је Б Ђ тетак који је писано на моју молбу да ли ћу се одазвати суду и пошто је одбијен од вас и тужилаштва, на моју молбу је написао неки текст који смо вама у службеном поднеску доставили, који каже да је био присутан када су Хрњак, Вукшић и Маџарац долазили у више наврата дању и ноћу и договарали злочин да се та породица убије. Пошто госпођа Радмила Бјелетић тврди да се не може веровати госпођи Ј Ч чији је убијен муж, два девера и старац зато што је иста познавала Вукшића, Стргића, Мађарца и Бертића, па је онда остао четврти Бранко Хрњак по логици ствари то је тај. Ја вам предлажем да сте позвали овог Ђ М па тог Бранка Хрњака ставите међу њих 100 па да видимо да ли га он познаје, јел то тај долазио или није долазио. Јер ја не могу да гледам человека у очи и да га теретим за нешто што није и нећу то никада да урадим у животу. Међутим, они јесу. Они су тај злочин договарали, припремали и урадили. Одбили сте ми и сведока Ђ О , госпођа Радмила Бјелетић каже да смо га позивали пар пута. Позвали смо га једном и он због болести се није одазвао. А тај Ђ О је јако битан сведок, битније је Бранку Хрњаку да говори истину него мени. Ја кажем да Бранко Хрњак лаже, лаже у смислу да је био помоћник дежурне службе. Он никад није био помоћник дежурне службе. Имате полицајца Г М који је то навео овде да је Ђ О некада знао бит његов помоћник али Бранко Хрњак не. А зашто је битан Бранку Хрњаку? Па зато што он говори истину. Ако је помоћник онда је Бранко Хрњак рекао истину. Ако није помоћник онда има проблем јер је лагао. Али ето узећемо да Бранко Хрњак говори истину. Па ћу вас ја сада као председника суда и чланова судског већа питати и рећи вам да моја одговорност као возача марице у односу на помоћника дежурнога је равна нули. Защто је равна нули? Ви то знate. Приведена лица у станицу полиције за њих су најодговорнији дежурни помоћник дежурнога, све до оног момента док их оперативни радници не преузму на разговор, до тада су они задужени за њихов живот, њихову безбедност. Ми у овом случају имамо Бранка Хрњака помоћника дежурнога, Ђ О како он наводи. Имамо изјаве сведока који кажу да је исти долазио у кућу Б Ђ и договарао злочин, припремао га два-три дана, док имамо сведока Ђ М кога нисте позвали. Имате писмени поднесак где он каже да су ноћу долазили. Значи помоћник дежурнога два три дана, две-три ноћи ја не знам, долази, договара злочин исте доводи у станицу полиције, исте товари у возило, исте одводи на стратиште, убија, и од истих дели новац и после не знам да ли дели новац од возила. А каже овде госпођи Ј Ч он није био и добро, Ј Ч не зна. Нема везе, прихватићемо тврђење госпође Радмиле Бјелетић адвоката Бранка Хрњака. Али мајка А Ч на суђењу у Осијеку каже у дворишту су били Зоран Вукшић, Зоран Маџарац и каже била је особа крупна, јака, не знам како га је описала, њега су звали Бранко Хрњак. То је тачно .Њега су звали Бранко Хрњак. Тачно је да сам ја рекао тог јутра да сам видео у дворишту Маџарца и Вукшића. Ја нисам препознао и њих видео, прошао сам, нисам ни гледао шта раде више. Али су била и два како да кажем лица у униформама. Ја нисам уопште обраћао пажњу на то. Нисам то сматрао ни да ће то некада бит битно нити сам препознао ко је то био, нисам обраћао пажњу. А ову двојицу сам препознао. И то је тачно да сам тако рекао али чињеница је да су четири человека била у дворишту. И што је најважније на питање тадашњег тужиоца Марковића Ј Ч и госпођи овој, А Ч које су особе биле, оне су рекле били су Зоран Вукшић, Зоран Маџарац, Бранко Хрњак и каже била је четврта

особа што је довезла службеним аутом „Стојадином“. Јел четврта особа ова особа овде што седи? Оне су рекле децидирано то је Слободан Стригић, никада није био у нашем дворишту ни у кући, нити је био с њима. Имали смо сведока који је био предложен Ј К како госпођа Радмила Бјелетић каже шта је могао Бранко Хрњак? Да убије једнога, испали један метак и да убију њега. Сад имамо сведока Ј К а који лично мени рекао док је био у притвору овде у Београду са Бранком Хрњаком и питао га како то да Стригић није спасио никог од породице Ч ? Исти му је одговорио „шта, ми би га убили одмах да је нешто покушао“. Сад ја не знам јел то тачно или није тачно али ми смо тог сведока требали позват па да видимо јел то тај метак што је Бранко требао испалити у мене или ја у њега. Имали смо сведока као што је Зоран Вукшић малопре овде навео да сам ја лак на обарачу и да сам пуцао у станици полиције кроз врата полиције. Тачно. Био сам у сукобу са Зораном Маџарцом и Душаном Маџарцом. Испалио сам метак према њима с намером да их можда и убијем јер су то били криминалци и лопови. То је сад потврдио овде и Зоран Вукшић да сам ја био такав и да сам тако пуцао. Али њега не бих коментарисао шта је он рекао, него нисте ми позвали Н М који је присутан томе сукобу био као полицијац из Републике Хрватске да то потврди, да то раздвојимо јер ја немам никакве везе са Душаном Маџарцом, Зораном Маџарцом, Бранком Хрњаком и како се зове Зораном Вукшићем. Што се тиче вештака, ја морам уложити једну примедбу вама колико ме сећање служи, не знам да ли је то по закону немојте се увредити господине председничке, ви сте направили паузу приликом испитивања господина Дуњића и Хуњадића, приликом мог изласка видео сам да им сугеришете нешто, да сте носили слике и с њима сте нешто коментарисали, сугерили ви њима или они вама, или сте размењивали нека искуства и савете, ја немам ништа против тога, али би волио да сам чуо шта сте их ви питали, шта су они одговорили. Јер мислим да сте по закону им морали службено им доставити спис да ја будем упознат с тим као окривљени, небитно. Хуњади или тај Милан Дуњић не знам већ који од њих је прокоментарисао да су та тела можда померана. Ја кажем постоји могућност да су померана, ја то не знам, ја тела нисам никада видио нити сам ја боже мили ни пипнуо неког ни дотакнуо, ни пуцао, ни дирао. Али ви сте одбили мени предлог Н П званог који живи у Србобрану за кога су Р М и Б в Д изнели тврђење да су исти на пријаву управо тога што тужилаштво никада није покушало да разјасни М Ја званог на, који је рекао да је пуцо на вране, кад су вране одлетеле, он је видео црнце, дошао је у команду Војске Југославије у Боман, пријавио да је видио црнце, да ли је он погодио те црнце или није, да ли је пуцао на вране, ми то не знамо. Не знам ни ја, не знаете ни ви а нисмо позвали ни тог Ч чобана, а на тврђење Б Д и Р М а исти су рекли на лицу места са убијених Ненад Петровић звани „Циго“ који живи у Србобрану скидао је неке ланчиће, или сат или нешто тако. То су обадвојица сведока потврдила. Тужилаштво ни ви никад нисмо позвали тог Ненада Петровића „Цигу“ и З М . То је њихова љага и срамота ако су са људи убијених нешто скидали, то је њихов образ и то спада и у ове псе рата. Али они су били битни овде управо због овога што се каже да су та тела можда померена или можда преношена. Управо да питамо на тврђење Бранка Хрњака да ли су тај Петровић Ненад „Циго“ и тај Б М тог А Ч 30 метара пренели и ставили на хрпу код осталих, што је Бранко тврдио да сам ја пуцао рафале у тог четвртога А Ч . Ја нисам пуцао ни у једнога од породице Ч , нисам никога ни видио. Као што сам навео, одбили сте ми реконструкцију на лицу места да утврдимо ту даљину да видимо ко где стоји, ко пуца, да ли се може погодити, да ли не може, да свако своју верзију на лицу места објасни, покаже, исприча па да видимо шта је по логици ствари. Што се тиче психолошког профила мога и њиховог. Њихов психолошки

профил ћу касније објаснити а мислим а нема потребе посебно за Зорана Маџарца објашњавати његов психолошки профил јер имамо мајку А Ч и Ј Ч која каже па тај човек је долазио код нас у кућу и од нас је носио воду кад нема воде, па ето какав је човек, носио је воду и онда је убио целу фамилију. Можда му боже оправсти, нису угрејали воду па ладну воду носио па их зато убио. То је његов психолошки профил. Што се тиче Зорана Вукшића шта да причам? Његов психолошки профил описала је госпођа А Б од 80 година која је била преда мном у судници у Београду Милану Дилпарићу испричала како јој је убио мужа а исти психолошки профил мирног човека доносио је пензију њој у кућу. А код нас је био обичај и моја мајка је примала пензију и увек смо частили тог поштара, нисмо имали паре али је мама увек ону једну црвену дала поштару за пензију. То је стари ков народа, поштен и частан и тако је радио. Па вероватно и Вукшић је добијао од тих људи који динар што је донео пензију а мало је добијао па је онда убио А Б а исту мајку избо ножом. То је Зоран Вукшић, његов психолошки профил. Што се тиче Бранка Хрњака и психолошког профила имамо изјаве Г М, сведока који каже да је исти силазио у подрум и тукао доле заробљене и терао их да певају српске песме. Као што је и Вукшић изнео у својим одбранама, па је рекао, ја ћу по датумима овде цитирати, да вам буде лакши преглед, све овде, изнећемо.

Председник већа: Нема потребе, држите се само завршне речи, завршна реч није изношење одбране, Ви поново износите целу своју одбрану, коју сте већ више пута изнели.

Опт. Слободан Стригић: Да, господине председниче, али не због Вас, него Уставног суда, Апелационог суда, Међународног суда, чланова судског вијећа.

Председник већа: Само молим Вас, овде изношење завршних речи, осврните се на то.

Опт. Слободан Стригић: Молим Вас да ми дозволите да се одбрамим, јер 66 месеци Ваше вођење поступка је...

Председник већа: Само тренутак, само тренутак.

Опт. Слободан Стригић: Прелази у приватан сукоб. Морате ме пустити, сат и по времена, имам право да дам завршну реч, као госпођа Радмила Бјелетић.

Председник већа: Морате, чујете Ви мене, морате да станете када ја говорим, не можемо заједно да говоримо, не знам где сте навикли тако да се понашате, упадате у реч, али овде нећете моћи тако да се понашате.

Опт. Слободан Стригић: Не свиђа Вам се, јел да?

Председник већа: Не да ми се не свиђа, постоје правила понашања.

Опт. Слободан Стригић: Кao и Ваше понашање.

Председник већа: Само слушајте сада мене, постоје правила понашања. Ако ја почнем да говорим, Ви ћете stati, ако имате неку примедбу, рећи ћете, али не можемо да говоримо ја и Ви у исто време, истог тренутка да говоримо заједно. Ја мислим да је

Вама јасно шта значи изношење завршне речи. Значи, завршна реч није изношење Ваше одбране, ја сам Вас пустио до сада, али Ви износите све време Вашу одбрану. Ја морам да Вас усмерим према ономе што треба да кажете, а то је да сублимirate све оно што је било до сада. Ја знам шта је суд одбио и које доказе није прихватио и то ћете чути, односно прочитаћете у пресуди када Вам буде достављена. Значи, држите се завршне речи, пустите неке друге ствари, изволите.

Опт. Слободан Стригић: Упорно, упорно не знам намерно, свесно, несвесно ме деконцентришете и не дате ми право на одбрану. Тако ћу Вас сада упознати, 28.11.2013. године на страни 12, забранили сте ми да говорим, рекли сте, „сада не можете да причате, у завршној речи можете рећи шта желите“. Ја желим да изнесем ово што желим. Ових сат времена, нека то све буде у ветар, нека буде све погрешно и нека ја будем осуђен на вешање, али ово је моје право да кажем ово што сам припремао, на ову лјагу и срамоту рада Тужилаштва од 66 месеци. И молим Вас да ми дозволите као што је госпођа Радмила Бјелетић тражила сат и по времена, ја мислим да ћу завршити за сат. И молим Вас да ме не прекидате, само ме пустите.

Председник већа: Само Вас упозоравам шта значи завршна реч.

Опт. Слободан Стригић: Завршна реч је управо ово што ја износим, чињенице и податке због чланова судског вијећа, не због Вас, него Апелационог суда, Уставног суда, Међународног и неке друге државе која ће ми помоћи у овом случају, јер овде што ја доживљам, сматрам за сада, сви председавате, да је мени ускраћено право као човеку да се браним. Ја причам овде о психолошком профилу, то је завршна реч. Крчевинац Зоран припадник МУП-а Републике Хрватске, Тужилаштво га није хтело позвати, који каже, „Слободан Стригић је 1992. године четворицу припадника „Зенги“; у униформама, разоружао, донео у станицу полиције, у СУП, предао. Слободан Стригић није убио четворицу припадника Збора народне гарде“, па нисам ни убио ни породицу Ч . Ковачевић Ивица, припадник МУП-а Републике Хрватске, кога су Срби тукли у кукурузу, хтели га убити, нисте га хтели позвати и саслушати, који је рекао, а сведок П Л потврдио, да је на размени исти спадао њему живот у Осијеку и рекао пред својима надлежним у Осијеку, да је П Л и Слободан Стригић су га спасили да га Срби не убију. Нисте га позвали, то је мој психолошки профил. Лацо Ђусика, није позван када су га Срби хтели убити у мом селу, њега и фамилију, да сам га одвезао у Мађарску и помогао. Лацо Ерника, његов брат, затворен у станици полиције код Зорана Вукшића, који га туче и млати, ја сам отишао и њега и неког електричара Жицу пустио кући и помогао људима да остану живи. То је мој психолошки профил за разлику од њиховог, који су тукли и убијали.

Знате како, господине председниче, Ви мене подсећате јако на Мику Ђорђевића, судију, знате ко је био Мика Ђорђевић?

Председник већа: Морате да се...

Опт. Слободан Стригић: Судија који је 15.06.1946. године осудио Дражу Михајловића на смрт, без упознавања човека, а исти је сада рехабилитован да није крив. Тако и ја требам бити крив код Вас.

Председник већа: Стригићу, Стригићу, Стригићу, јел опет говорите, усредсредите се на своју одбрану, оставите се Ви Драже Михајловића.

Опт. Слободан Стригић: Идемо даље, сада ћемо на брзину ово прећи, да ме не слушате.

Председник већа: Не морате на брзину, имате довољно времена.

Опт. Слободан Стригић: Не, ево, да Вас не нервирам.

Председник већа: Само се држите онога што...

Опт. Слободан Стригић: Пошто Вас нервирам, ја ћу се потрудити да ово на брзину пређем и надам се да ће бити савесних људи у овој држави Србији, као што је било 29.03.2013. године у Апелационом суду, где је господин Синиша Важић, Соња Манојловић, Сретко Јанковић, Омер Хаџиомеровић, Миодраг Мајић и Мирјана Новић, часно и поштено су проучили за мене Вашу срамотну пресуду од 19.06., поништили Вашу пресуду, мене ослободили и спасили ме Ваше жеље да ја десет година робијам ни крив ни дужан. Надам се да ће таквих људи овде бити и ја имам поверење сада у нове чланове судског вијећа, у Вас немам, јер сте приказали пристрасност. Када смо, да кренемо редом, сви ови сведоци су одбијени уз образложение тужиоца, да се ради о опструкцији суђења, у смислу да ја продужавам овде време. Ја бих волео да се ово завршило за годину дана, а не за ових 66 месеци, господине тужиоче. Тако 03.03.2011. године, страна 2/74 Ашковић Трифун није дошао, ја сам дошао и тражио да се одржи суђење. Није одржано јер он није дошао, али ја сам дошао. 06.06.2011. године није приступио Павле Литичин, ја сам приступио, без одлагања тражио да се одржи суђење. Није одржано, није дошао. 19.06.2012. године страница 2/16, Милић Вулић, адвокат није приступио, ја сам приступио, да се суђење одржи, што указује да ја никада нисам вршио опструкцију суђења, него сам желео да се што пре заврши, да дочекам своју слободу. Ево управо сам нашао овог несретника, Фуада Садиковића, који је био заведен под онај војни спис, што сам Вам ја рекао, напад на војно лице у вршењу дужности, члан 206 става 2 КЗ Савезне Републике Југославије од 13.11.1992. године. То је друго дело, ово је 13.11.1992. године. Ја сам прецизирао да сам био у јануару 1992. године, значи ово је десет месеци касније. И могли сте то проверити, мислим да се с моје стране не ради о опструкцији рада суда, него о жељи да се установи чињеница и истина, јер Ви сте, да се не лјутите, показивали неку пристрасност. 26.11.2013. године на страни 1920, Ви питате госпођу Радмилу Бјелетић, да ли има потребе да поново зовемо Ј Ч и Б Ђ , иста одговара, каже, „мислим да нема потребе“, а нисте питали мене да ли треба их позвати, они мене ослобађају, а њеног клијента затварају, то је на страници 26.11.2013. године – 1920. Можете одмах транскрипте, ево овде су, можете погледати ако немате своје. 26.11.2013. године, страна 21, спашавање Бранка Хрњака од Ч Ј и Б Ђ , истом је позлило. Нико није то видео, тај шећер, ни тај притисак, сем што је госпођа се вратила у судницу и рекла да има притисак, не знам, 150-250, шећер 26. Ја то поштујем, ако је човеку позлило, али није позлило мени, позлило је Бранку Хрњаку, није позлило мени. 03.04.2015. године када сам изнео предлоге да се саслуша војска и све, ови сведоци које сам малопре навео, Ви сте питали тужиоца, „ево, чули сте предлоге, шта мислите о томе?“, исти се изненадио на моје предлоге, моје убеђење је такво, направио паузу и када је отишао код својих претпостављених, добио упутства да такву ствар не може да изведе, јер то руши њихову оптужницу. И онда су ми сви предлози одбијени. Ја мислим да сте Ви требали одлучити о мојим предлозима, као суд, а не тужилац. Тужилац је изнео своје предлоге, ја се нисам бунио, ја нисам рекао Вама никада, е немојте те звати.

Што се мене тиче, могли су и платити бар некога 1.000 ЕУР-а да нађу иједног сведока да ме оптужи, јер ово када погледате и сви присутни овде, овде нема ниједно име да мене терети, једино име је Бранко Хрњак који све лаже и свесно учествује у свему.

Гледајте, 02.11.2010. године страна 1033, Хрњак је више пута пуцао у правцу тога другога. Судија каже, „мислите у четвртога?“, каже он, „да, мислим у четвртога“. Увек погреши, зато што лаже, не зна шта је прије рекао, па увек погреши. 27.11.2013. године, госпођа Радмила Ђелетић, адвокат Бранка Хрњака каже, „мој Бранко узбуђено прича, па је у моменту рекао да је у четвртогу пуцао Зоран Мађарац, мислио је на Зорана Вукшића“. Изузетан адвокат, зна шта Бранко Хрњак мисли. А он је рекао да је Зоран Мађарац пуцао у четвртога, па је госпођа га исправила, транскрипт 27.11.2013. године. 26.11.2013. године, страна 21, то је одглумио ту болест да му је позлило, па смо га спасили, па поново нисмо позвали Б Ђ и ову Ј Ч, али добро, можда ће се наћи савеснији, па ће позвати. Ви сте тада, 26.11.2013. године, на страни 21 објаснили, да не можемо саслушати Ј Ч, јер Бранко Хрњак није присутан, а уз Ваше објашњење, „можда би он нешто питао“. Па не бих ни ја ништа питао, пошто није он ту, не би ни Вукшић могао да пита, а они би дали свој исказ. Али суд није се могао одржати, али тако сте Ви 25.09.2013. године, где сам ја каснио, почели водити судски поступак, па сте рекли, „није приступио оптужени Слободан Стригић, иако је уредно позван“ и почели сте водити судски поступак, без мене, без мог присуства и онда сте рекли, а добро, стигао је, сачекаћемо га. Значи, исто тако смо могли да саслушамо Ј Ч, без присуства Бранка Хрњака, јер исти има свог адвоката, госпођу Радмилу Ђелетић. Сада имамо сведоке са лица места злочина. Да ли слушате Ви мене?

Председник већа: Слушам ја Вас, одлично Вас слушам, само изволите, само изнесите.

Опт. Слободан Стригић: Ј П, 31. марта 2011. године, страница 9/31, описала је лице места, како постоје ти зидови и то указује на то да ја са 30. метара нисам могао никога погодити и нисам пуцао у томе правцу, био сам искрен, пуцао сам са моје десне стране и један метак или два, нисам пуцао испред себе, нисам могао никога н погодити, нисам никога ни видео, зидови су постојали, људи су, има на сликама, на њен опис је да се налазе у некаквој рупи иза зидина. М С, М С је криминалистички полицијац и он је криминалистику завршио у Загребу, који је рекао 19. јануара 2011. године, страница 5/35, да је на лицу места пронашао те чауре које ми нисмо никада добили овде, да извршимо експертизу над њима, јер то тамо припада или не припада. Најбитнија ствар сада у овим стварима, Ж О 10.11.2011. године страница 10/22, тврди да тијела нису померана и сећа се тих црних тела. То је полицијац хрватски који је обавио на лицу места увиђај и сликање. Зашто је овде битно? Он тврди да тела нијс померана, значи сва четворица су убијена на једном месту, ниједан није одвојен 30 метара даље, што је Хрњак тврдио, а сећа се црних тијела, а та црна тијела се поклапају са изјавом М Ј, звани „“, који је рекао да је пуцао на вране и када су одлетеле, да је видео црна тела. Да ли је тај Милорад Јанковић „Чокљо“ погодио некога од породице Ч, из чега је пуцао, ја то не знам, као ни Ви, а тужилац то никада није ни питао, ни тражио. Д Б је 12.03.2012. године страница 5/58 потврдио управо ово што говорим за Милорада Јанковића „Чокљу“, као и Р М 12.03.2007. године, страница 12/58. Сада, што се тиче мојих тврдњи да Зоран Маџарац је оставио аутоматску пушку у стану, 03.03.2011. године, страница 29/74, Зоран Вукшић, на питање тужиоца, „А,

Маџарац, је ли био он наоружан?“, Зоран Вукшић каже: „Исти је имао аутоматску пушку“. То је рекао Зоран Вукшић, 03.03.2011. године, страна 79/74. 02.11.2010. године, страна 10/33, Бранко Хрњак, „Маџарац не знам шта је имао, које оружје, то нисам видео“, а тврди нон-стоп, видео је пиштоль, али каже, „то нисам видео“. Исто као што се не сећа поделе новца у првим изјавама и сакривања аута, а после се сетио приликом промене исказа. 28.04.2010. године, страна 7, Бранко Хрњак: „Промена исказа, Маџарац не знам шта је имао, верујте ми“; а зна име А и упорно виче како је Стригић рекао, жао ми је једино А Ч . Па вероватно је упамтио А , јер управо су они ти што их је Б Ђ навео, да су расправљали да треба убити све, а да је А Ч добар и да њега не треба убити, јер је оженио Аниту Михајловић, Српкињу. Зато је он упамтио име А , а не зато што сам ја рекао да је мени жао А , мени је жао А и М и И и В , а А је са мном ишао у школу, али ми их је подједнако жао и са овим са пио кока-колу, и са оним играо билијар и био добар са свима њима. И никада се нисмо замерили, као што наводе кумство мога брата и Б Ђ и И Ђ . Није тачно, ми нисмо никакви кумови; тај Б Ђ ме никада у животу није поздравио, они јесу дошли из Босне као и моји родитељи, 1957. године, али тај човек мене никада није поздравио, нити сам ја био са њима добар, да бих се ја светио за смрт његовог сина, нити сам када био, а то су навели овде и сведоци ко је долазио, али ја нисам никада био тамо. Тако да је он 02.11.2010. године потврдио да не зна шта је имао Зоран од оружја. Имамо 15.12.2011. године, 56/60, страна, П Л , из Каранца који је комбајном пролазио када је видео исте да иду од Б Ђ према кући породице Ч , рекао да је код Зорана Мађарца видео да носи аутоматску пушку. С тиме што у изјави Ј Ч и мајке А Ч , не сећам се за мајку, али за Ј се сећам, на Ваше питање, да ли је неко имао пушку, мислим да су рекле да нема, али имамо једну другу околност, што је логична: ако су исти дошли пешке и пробудили њеног сина, који је отишао по мајку и снају, не знам 300 метара даље, а исти су дошли пешке, што тврди сведок П Л , а када су мајка и снаја дошли, на њиховом мосту је био „Стојадин“. Вероватно схватајући да немају опасност и пружање отпора, исти су одвојили аутоматску пушку у ауто. То је моје објашњење и по некој логици ствари је тако. Видели су да нико не пружа отпор, нема потребе за аутоматском пушком и њих тројица су ту са пиштолима и проблем решен. 28.04.2010. године, промена исказа, госпођа Радмила Ђелетић, адвокат Бранка Хрњака каже: „Зашто би Бранко Хрњак 28.04. довео себе у тежи положај?“. Није то тежи положај, он је покушао да добије статус сведока сарадника или кључног сведока, који је све видео, па је зато себе од возила померио и рекао да четири пута одлази тамо, први, други, трећи и четврти пута, јер је хтео да избрише моје тврђење да чува тројицу, што ја не знам је ли чува, али по логици ствари је чувао, па његова промена исказа доводи себе у тежи положај. Ја сам имао овде предлог да се саслуша Д М и госпођа Стана Хрњак, која је исто одбијена, која је приликом, Д М је овде сведочио и ове тврђење што је госпођа Радмила Ђелетић изнела да сам ја Бранку Хрњаку претио, нису тачне. Имали смо и сведока М Д који је са мном био 14.12.2011. године, страна 8/45, који каже, „Слободан Стригић није са њим ни причао, ни њему претио“. Ја њему никада нисам претио и каква је логика да ја њему после десет, петнаест година претим, немој да о томе причаш, а ја овде наводим да сам све то испричao војсци, хрватској полицији и свима осталима.

Ви, господине председниче, служили сте се овде игром речи, игром речи која јако умањује моје признање шта се све десило и моју пријаву војсци. И Ви сте тако мени 29.03.2013. године рекли, „познато нам је да је Слободан Стригић то причао у више наврата“, па сада да то разјаснимо у мојој завршној речи, господине тужиоche, ја

сам причао случај мојим школским друговима, Ч М , П М у и Н М , у кући Ч М , они су моји школски другови и школски другови А Ч , њима сам испричао. Али да ту тезу приче провлачите за војску и хрватску полицију, то није тачно, ја нисам познавао господина Б и господина К , ја нисам ишао код њих на кафу и сок и у кафић и у гостионе, па сам ја њима причао, па се то нешто сазнalo. Ја сам дошао у војну институцију, ја сам дошао у војну касарну, сам, без хапшења и привођења и пријавио ратни злочин Хрњака, Вукшића, Маџарца, пријавио сам. То је велика разлика, причао је, нисам причао, него сам им пријавио. Као што сам у Станици полиције Бели Манастир од 01. јануара 1997. до 15.07.1997. године Хрватска је формирала паралелно власт полиције са српском влашћу, 15.07.1997. године су преузели мирном интеграцијом Барању у састав Републике Хрватске. У том периоду, негде у VI месецу сам исто у тим просторијама, Стјепану Кељменцу, команданту хрватске полиције који је доводио свако јутро осам полицајаца, испричао за тај ратни злочин у службеним просторијама, што се сматра пријавом, јер је исти направио службену белешку у Осијеку. Значи, ја нисам причао по кафићима, то је велика разлика, па мислим да је то проблем. 19.06.2012. године, када сте читали Ви пресуду, Ви сте нешто у моменту застали читајући пресуду, дајући мени десет година робије, рекли сте, „сами сте признали да сте пуцали“. Ја Вам сада то појашњавам, да, ја сам признао да сам пуцао, нису ме они после теретили да сам пуцао, да сам прећутао, него сам ја објаснио како сам пуцао и где, али никада нисам Вама признао, нити ћу признати за нешто што нисам урадио, нисам пуцао у никога, него сам код возила, седам, осам метара од страха, од напетости, налазим се међу убицама, људи се убијају, све ми шушти, тутњи у глави, испалио сам један метак или два и са намером да наставим даље, можда би исте и убио, али нисам имао снаге, ни храбrosti, али исти су се већ враћали и ми смо се срели на неком делу терена, али на којем, ја тачно не знам, али ја нисам пришао до лица места где су исти убијени. И сада ми је та слика, дијагонално када се гледа, био је Бранко Хрњак, па иза њега косо је био Зоран Вукшић, па косо иза њега је био Зоран Маџарац, и сада их видим како су ми пришли. Исти је држао „магнум“ и стајали смо, то је била вечношт, та секунда, две, па су ме питали, шта пуцам. Њутао сам, па сам чуо и то хроптање, хркање или шта је већ било. Па сам од страха питао шта је то, исти се смејао, па су рекли, нису га добро заклали. А кога су заклали, нису, ја не знам, ја нисам то видео, па је исти пришао мене, мислио сам да ће ме убити, али исти ме пољубио и гурнуо ме да кренем назад, ваљда је мислио да ја прихватам тај злочин што је убио ту фамилију. То је истина, нема ту друге истине.

Мене овде нема нигде у свим овим оптужницама и тако да Вас подсетим, 29.03.2011. године, страна 8/19, А Ч , „Стригић није био у дворишту, он није уопште долазио у двориште“. Мајка А , која не треба мене да штити, њој је убијен муж и три сина и да ме било где видела, рекла би жена, ево и он је ту чичао, сакривао се. Не, ја нисам се ни сакривао, нити долазио, нити је та моја марица била тамо, нити сам ја требао кога одвести нити довести. 06.12.2010. године, страна 9/23, Јадранка Ч : „Стригић никада није био код нас, нити смо га виђали“. 13.12.2011. године Б Ђ : „Стригић није са њима долазио“, 13.12.2011. године, Љ Ђ , исто поврђује да ја никада нисам долазио са њима. Сада да ту застанемо. Тврдимо овде да Б Ђ није сигуран, а ја ћу Вас подсетити, ја колико ме памћење служи, исти је одговорио, „нисмо се дugo видели, мислим да је ово господин Бранко Хрњак“, такве су му речи биле. Али небитно, нека се не сећа и нека није било. Али имамо госпођу Ј Ђ , каже, Бранко, када ју је исти напао, да не говори истину и да он никада није био у тој кући и тај злочин договарао, иста му је одговорила, у транскрипту можете погледати, 13.12.2011. године, која је рекла:

„Бранко, па ми се познајемо, мени је жао што сте Ви ово доживели и што сте ту на суду, али ми се познајемо, ми заједно радимо у полицији, у Белом Манастиру, радили смо заједно у полицији у Белом Манастиру, ми се познајемо“. Иста онаква крхка женица му је рекла да је био, а он после суђења је изашао ван па је истој претио да има сина и да ће га запамтити шта прича, овај Бранко Хрњак. Жена је плакала, ја сам рекао, имате суд, пријавите га да Вам прети, ево га овај Бранко Хрњак, овај што је поцрвено. То је он, тој ситној женици којој су Хрвати убили мужа, на крају треба и Бранко Хрњак убити њу. Ја имам проблем са судом од седам минута за све време рата, значи, од поласка и станице полиције, до лица места. И требали смо извршити реконструкцију догађаја коју сам ја предлагао, међутим, то је одбијено, ником ништа, не можемо установити колико је тај пут трајао, како изгледа терен, да ли су људи убијени, да ли тамо нешто постоји или не постоји. Мени је жао, што се мене тиче, ја бих волео да се то урадило. Ја морам да кажем, кривци за овај злочин, ја не знам да ли Тужилаштво по налогу виших сила, штити секретара станице полиције Р 3 , који је овде, мислим да је био 27. јануар 2010. године, сведочио и рекао да је са прозора гледао када су породицу Ч 3 увели у возило. Тај исти је лагао госпођи Ј 3 Ч , да никада нису ту доведени, мислим да сте имали материјала за подношење кривичне пријаве против Р 3 , а не против мене, штитимо секретара СУП-а Р 3 , штитимо Душана Маџарца, команданта Станице полиције, који је стајао поред возила када сам ја дошао и исти је био присутан када су исти уведени и убијени. То су људи који требају одговарати за смрт породице Ч 3 , а не ја, Слободан Стригић, који је ово све пријавио, пријавио сам Војсци Југославије, хрватској полицији, српској полицији, Вама сам испричао све поштено и часно, али ето, Ви сматрате да ми сви требамо ићи на робију, па добро. Б 3 је био народни посланик Републике Српске Крајине, не знам да ли и то има неку тежу функцију, па мислим да се и тај човек штити, да ли и какву он одговорност може имати, што је наговорио ове да се освети за свог сина, ја не знам, али то су особе криве за смрт те породице. Зоран Вукшић, Бранко Хрњак и Зоран Маџарац, то су особе по мом убеђењу, мом схваташњу, криви за тај злочин, јер нису га спречили, неки су га потпиривали, ови су то урадили, ја сам то испричао. Моје искуство је сада такво, ето нажалост да сам дошао у једно убеђење да никада нисам Вам требао ништа рећи, јер не би био крив што сам рекао истину, а ја ћу ту истину рећи и на Међународном суду, Апелационом, Уставном и у другој држави и свугде где буде било потребно. 19.06.2012. године сведок Бранко Хрњак коме је суд, Ви, господине председниче, са Татјаном Вуковић и Оливером Анђелковић, приликом читања пресуде 19.06.2012. године, дали сте му поверење, коме је суд једногласно дао поверење да говори истину. Поверење му је дао председник већа Драган Мирковић, Татјана Вуковић и Оливера Анђелковић, као чланови судског вијећа, Бранко Хрњак говори истину. Тврђе Бранка Хрњака да је М 3 , господине тужиоche, убијен ножом, имамо у списима и у материјалним доказима, да М 3 нема никакве повреде ножа, него има повреду главе, прострелну рану главе. Значи Бранко Хрњак није добро видео. То је она његова промена исказа, 28.-ог, где се доводи у тежи положај да буде кључни сведок да је све видео, па каже, М 3 су убили ножем. Ја не знам стварно, ја тамо нисам ишао и не знам је ли су га убили ножом или га нису убили ножом, углавном, исти има повреду главе. У другом случају, тј.у трећем случају, за оца В 3 , исти Бранко Хрњак тврди да је Зоран Вукшић пуцао оцу В 3 у потиљак, а отац В 3 нема повреду главе, потиљак је задњи део главе, а отац В 3 нема повреду главе, него има повреду, не знам, других делова тела, али нема повреду главе. Значи Бранко Хрњак опет није добро видео, а Ви објашњавате ту чињеницу тако што кажете, „и Стригић је рекао да је Зоран Вукшић своју“, како сте рекли, „леву руку ослонио о десну па пушао, па можда је

дошло до промашаја, па Бранко Хрњак није добро видео“. С тим што ту показујете једну пристрасност према Бранку Хрњаку, ето није добро видео, а Стригић је рекао је он ослонио. Ја никада нисам рекао да је Зоран Вукшић леву руку ослонио о десну. Ја сам само рекао да је Зоран Вукшић искорачио мени са леве стране, испружио леву руку и опалио у човека и човек је пао. Ја сам заглаввио и колико је пута пуцао, ја не знам. То је истина, а није ослањао никакву руку, него је само искорачио, опсовао мени матер и пуцао. Значи, други пут Бранко Хрњак добро не види. У трећем случају Бранко Хрњак тврди да сам ја одмах поред возила убио А Ч . Ви му дајете поверење да говори истину, а А Ч педесет метара даље, на несрћу на хрпи са другима. На питање ко га је тамо однео, није га нико однео тамо. Е зато су били сведоци битни овај З М и тај Ненад Петровић „Циго“, да видимо, јел сте Ви тог А Ч пренели тамо, што Бранко Хрњак тврди да сам га ја убио овде. А ето Ви сте дали поверење Бранку Хрњаку, који је све погрешно видео, а Ви сте то схватили да он говори истину, а он све лаже човек.

Овде смо прочитали психолошки профил, то нећемо понављати, али ћемо сада само навести ове чињенице. Бранко Хрњак 19.05.2011. године, страна 22/32, Г М , то је у транскрипту, потврђује да има информације да Хрњак силази у подрум и малтретира затворене те људе доле, а овде је Вама тврдио да никада није сишао у подрум, не зна ни како подрум изгледа. 06.05.2004. године, страна 5, Жупанијски суд у Осијеку, сведок С С , ово је валидан документ, јер је на Жупанијском суду у Осијеку, каже, „сећам се да кључар подрума је био Бранко Хрњак“. Ја се извињавам што се ослањам стално на Вашег клијента, госпођи Радмили Бјелетић се извињавам, јер то је једини сведок у овом поступку који је мене лажно теретио, да сам ја нешто урадио. На Вукшића се не бих обраћао, на Зорана Маџарца, ето немам прилику да се обратим, јер Тужилаштво за 66 месеци на моје информације, да се позове, да се позове човек из Кнеже Винограда, Душан звани „Бибо“ који је имао месницу, дао сам податке Мрдак Веселину, који има инфоирмацију и адресу, ди се Зоран Маџарац налазио у Грчкој, исти тужилац Мрдак Веселин није био у стању за 66 месеци да доведу Зорана Маџарца. Мени је Зоран Маџарац био овде јако битан да се доведе и да одговора за овај ратни злочин из једног разлога, простог. Ја имам овде два сведока против себе, Зорана Вукшића и Бранка Хрњака, фали ми и тај трећи, Зоран Маџарац, јер када погледате ову двојицу, поштовани чланови судског већа, њихове изјаве у односу на мене су различите, не поклапају се; ако сам ја стао, шамаро, пуцао, онда би вაљда то исто испричали, него све је различито. А сада фали нам и тај Зоран Маџарац, па дечко се налази у Грчкој, било би лепо Анђелић Душан звани „Бибо“, он зна ди се налази, а овај живи у Зрењанину, пардон, у Вршцу, најите њега и он каже, ди је Зоран Маџарац и доведе га. Јер глупо је да човек буде слободан, продаје банане у Грчкој, а овамо људе убија, а ја крив. Ја нисам убио никога и нисам крив за ово дело које ми стављате на терет. Него сам направио себи проблем, замерио сам се свим Србима и сви ме гледају попреко, зашто ја сведочим против шест Срба који су убили четири Хрвата, када су Хрвати починили толике злочине над српским народом. Мене то не занима, ја то сведочим и причам, јер је то истина и тако је било.

Овде имамо тврђење 13.12.2011. године, 4/51, Б Т је потврдио да су исти долазили, 13.12.2011. године, 19/51, Љ Т , исто је потврдила да су исти долазили, мислим на Вукшића, Хрњака и Маџарца, говорим о психолошком профилу њиховом, 07.05.2010. године, 21 је суочење Стригића и Хрњака, да ли је исти одлазио у Суботицу код Р З а, на моје питање исти одговара да није никада био тамо, а ја сам тврдио, тога датума, да је исти одлазио код секретара СУП-а да се са њим

договори детаљно о овоме шта ће се радити и шта ће се рећи. Исти је рекао да то није тачно и да никада није био тамо, а моје питање секретару 14.09.2011. године, страна 50/59, Р 3 „да, Бранко Хрњак долазио је пар пута“. Опет овај лаже, 29.03.2011. године, А Ч „да, у дворишту је био и Бранко Хрњак“, тако су га звали, а исто то негира овде. 06.12.2010. године, 22/23, Ј Ч је потврдила да је Хрњак био у њиховом дворишту заједно са Вукшићем и Хрњаком. Ово када Вам кажем, 06.12.2010. године, страна 22/23, Ви знате да сте ви као чланови судског вијећа, мислим на бивше чланове судског вијећа и на Мрдак Веселина, тужиоца, направили једну по мени, једну грешку, да ли намерно или случајно, ја се извињавам, нисте хтели питати Ј Ч, да ли препознаје овде окривљене, па на моје инсистирање, вратили смо исту, иста се вратила и Бранко Хрњак каже, не зна ни где је кућа. Жена је пришла њему, знају чланови судског вијећа, пришла је и рекла је, „ово је господин Бранко Хрњак, он је одвео моју обитељ из мог дворишта“. Тако да то што тврди исти да не зна где је кућа и да никада није био, човек је био, учествовао је у томе, не знам шта му је то требало. Те тачне тврђе госпође Радмиле Бјелетић да је он дошао из Славоније, да те људе не зна, стварно не знам зашто се у то упетљао, али ето био је у таквом окружењу, мало у „Ладу Ниву“ са „Жутим“, тамо, вамо, Маџарцем и онда је тако дошао до Б Ђ, што овај то по мени нељудски и не знам како да то назовем, је покварено наговорио њих да убију људе, ни криве ни дужне. Ја бих мање кривио Б Ђ да је узео пушку и убио све Хрвате у селу, за свог сина, па да опросите, јеби га, убили му сина, он убио друге. А овако наговорио ове несретнике, идемо даље.

Знате како, ево ја завршавам за минут, два, знате како, господине председниче, ја са 19-20 година, ја сам остао без оца и мајке од малена и онда сам се борио у животу, па сам путовао, радио и снalaзио се. Па тако сам 1990. године и 1991. године по Швајцарској рибао клозете и ресторане и WC, па уморан када легнем, упалим Радио-Београд и слушам „Вечерас заједно“, емисија, у 9 сати почиње и дан-данас, која каже, за све вас који живите и радите далеко од родног краја. Ја сам ту моју Србију волео, али је једна трагедија се десила за све Србе из Босне и Херцеговине, са Косова и Хрватске, колико год смо ми волели ову нашу Србију, она нас толико није требала. Али нас је у ово зло увалила, наоружала и увалила нас у зло да ратујемо, да се mrзimo, нико ме није питао хоћу ли учествовати у рату или нећу учествовати у рату. Ако нисам хтео ићи у рат, онда ме затворе, па онда ме пусте, па, хајде на тенкове, па хајде са тенкова у јединицу специјалну, па не тамо, хајде вамо, па милион проблема, па милион проблема сам имао због тога. А ја ћу Вам рећи истину као члановима судског вијећа, да ви мене данас ослободите, ја не бих био задовољан са вашим радом, јер сматрам да главне и одговорне чињенице ни ви ни Тужилаштво нисте извели да овде разјаснимо. Не треба мени слобода, можете ме обесити сутра, али сте требали извести доказе које Вам ја наводим, јер су то истинити и ти докази мене ослобађају ове кривице, што ми се упорно намећу.

Ја ћу се сада само вратити на секунд на тврђе господина Драгана Плазинића, господин адвокат Зорана Вукшића, који је бранио свог клијента, како га је бранио, који је на крају Вас замолио да та пресуда не буде двадесет година, јер би то била дожivotна пресуда и самом том молбом, признао је његову кривицу, а исти је тврдио да исти нема ни пиштолј црни, ни нож, ни браду. Ја ћу вам показати, вама, судском вијећу, молим вас.

Председник већа: Ово није доказни поступак, не можемо да узимамо никакав доказ сада.

Општни Слободан Стригић: Ја ћу објаснити присутним и могу да виде, Зоран Вукшић, чучи, држи мали црни пиштолј за који каже да никада није имао нож; показаћу вам Зорана Вукшића са брадом, коју он каже да никада није имао. Ево изволите, Ви сте његов бранилац, погледајте, извините, овај у цивилу је Слободан Стригић, пред мојим кафићем 1992. године, што указује да ме рат није занимао, а сликали су се секретар станице полиције Љубо Бањеглав, командант јединице Душан Будисављевић и припадници јединице, што указује да сам више био у цивилу, него у униформи и да ме тај рат није занимао. Продавао сам сокове и пиво да преживим. Што се тиче Ваших пресуда, ја не могу утицати на то, да ли ви радите по својој савести или по нечијем наређењу, нећу, то нека историја, како кажу, суди. Само ето имали смо случај осуде Драже Михајловића, мене не интересује ни он ни Тито, али њега је Мика Ђорђевић судија осудио на смрт, а сада после 70 година је проглашен човек да није крив, од Уставног суда Републике Србије, што ви морате поштовати заједно са мном, а човек није крив, а мене не занима Драже Михајловић, ни Тито, него мене занима сада, шта ћемо са судијом Миком Ђорђевић који га је осудио на смрт стрељањем, шта ћемо са тим судијом? Ништа, он умро, живео на јаслама државе, имао добру пензију, као што Ви имате, тужиоче и судско виђеће плате добре, а ја посуђујем по 100 ЕУР-а да дођем, 66 месеци овде на суђење и да се одбраним за неку љагу коју сте ми натоварили, својим нерадом, мислим на Тужилаштво, првенствено.

На ја ћу вас само упознати са једним делом, за минут ћу завршити, што се тиче пресуда у региону, јер ви овде у Србији као да сте антисрпски суд. И у Хагу су људи боље пролазили него овде, па ћу вам само прочитати пресуде у региону, Републике Хрватске, Босне и Косова. Пресуда у Републици Хрватској су следеће: Бранимир Главаш осуђен је на осам година затвора за убиство селотејп-гараже, за 200 Срба бачених у Драву, 200.000 са Мерчепом пртераних из Славоније, добио човек осам година, четири године одлежао, четири и по ено га слободан, концерт се одржавао у Осијеку, херој дочекан, убијао Србе, национални херој. Нека иде њима на душу, нека га славе. Михаил Храстов, хрватски полицајац на Корантском мосту убио 13 војника, договор је био да војска пређе, они их сачекали, он убио 13 војника; Жупанијски суд у Карловцу истог ослободио 1993., 2002., 2007., да би од притиска јавности, вероватно не српске, него неке међународне, јер Србе, злочини их не занимају, имамо овде 1.000 Срба убијених, па нико то не истражује, битни смо ми Срби. Исти је добио за 13 војника, то није било 13 војника, то је било 13 деце од 19 година српске националности, исти Храстов је добио 4 година затвора, а по закону је предвиђена казна минимално 10 година. То су пресуде Хрватске. Убиство породице Зец у Загребу, 1991. године се десило, Синиша Римац, убио оца Михајла, мајку Марију и кћерку Александру од 12 година. Исти је починио на Пакрачкој долини по наредби Томислава Мерчепа још многа друга злодела и злочине, добио је 8 година за тај крвави злочин и за то дете од 12 година. А Стипо Месић, антисрпски усташа, осудили га на осам година, он га помиловао, годину дана му „скинуо“, ваљда зато што је убио Србе. Исти је био и телохранитељ Гојка Шушка и осам пута је одликован, не знам зашто је одликован, осам пута због убиства цурице од 12 година и свих тих Срба пртераних. А битно је само овде да Срби добију по 100 година робије или ако може вешањем. Шта да ја кажем на овакву пресуду? Они су паметни а ми Срби или смо глупи или смо глупи.

Погледајте сада овај апсурд Тужилаштва, ови што ништа не раде, а такве плате вуку. Ухапсили смо „гњиланску групу“, девет чланова „гњиланске групе“ са Косова, њих 9 смо осудили на 101 годину затвора, подељено, то је, свако је добио 11 година и 2 месеца затвора. Исти су ухапсили 147, заробили, мучили и убили Срба. Од тих 147, 47 Срба је мучено до смрти, 32 се и дан-данас воде као несталима, 2 жене су силоване. И што је најважније, иста та „гњиланска група“ овде у Србији је ослобођена и пуштена да се врати. Да ли је то интерес политике да дође до помирења, то тужилац зна и господин Вукчевић, они су у тим високим преговорима. Што се тиче Босне и Херцеговине, 15.05.1992. године „Тузланска колона“, убили смо 59 војника Муслимани, 44 смо ранили, од стране Муслимана за овај злочин осуђен је Илија Јуришић на 12 година затвора, па је исти 2011. године овде ослобођен. Пазите Ви ове цифре, 59 војника је убијено, 44 је рањено, 12 година робије. Колико Вукшић треба добити робије, 2 године, ако ово гледамо. Ја не улазим у заштиту Зорана Вукшића и Бранка Хрњака, ја се сматрам невиним, ја не очекујем никакву робију. Али колико Срби требају добити овде робије код Вас у Београду, колико? Погледајте Ви ове страшне злочине, колико је ту мајки завијено у црно, да не знају ни ди су кости, да их сахране. И да Вас упозорим на једну чињеницу, а то је следећа: господин Драган Плазинић је то изнео прошли пута, па ћу се ја само допунити: све ове пресуде у региону, код Шиптара, код Босанца, код Хрвата, се објашњавају чињеницом да су они били своју земљу. И то је олакшавајућа околност за тако тешке злочине. Па ја ћу Вас подсетити да је 19.06.1945. године Барања одвојена од Србије, тј. од Аутономне покрајине Војводине, знамо распадом Аустроугарске 1918. године да је припојена у састав Војводине и Србије, од сила осовина победница, частили су Србију, али што се тиче Барање, Краљевина Србије, краљ Александар и Петар, они су купили Барању, они нису њу добили на поклон, уз Војводину, у распаду Аустроугарске, па сматрам да смо и ми били своју земљу, бар ја као припадник специјалне јединице, брањио сам своју земљу часно и поштено, на првој борбеној линији када сам морао ићи са специјалном јединицом. Није ми било свеједно, ишао сам, било је и мртвих и рањених, али у позадини су биле интервентне јединице, територијалне одбране, дежурне службе, ти што су убијали и хапсили, носили телевизоре, фрижидере. Ја их знам „икс“ који данас ходају слободно и безбедно, нико их не пита ништа. А ја сам овде доживео ову љагу и срамоту и једну неправду, јер сам све ово као човек дошао и искрено пријавио и рекао да са тим не желим да живим. Кривичну одговорност немам, имам љагу и срамоту што сам се ту нашао где су исти убили породицу. То је истина, нема друге истине и ја не знам како то да Вама објасним, јер ја 25 година се патим са тим и патићу се док будем живео. Жао ми је што се то десило. Волио бих да сам им помогао као и овим људима из других села. Ви сте имали сведока П Л овде, који је рекао, ја сам био пртеран из села Каранца, одакле је и Слободан Стригић, после седам година пртеривања, вратио сам се назад, он је Мађар, може да каже шта хоће и против Срба и против Хрвата, није ни наш ни њихов, а он је рекао, „за њега нико ништа лоше не каже, он може сутра да се врати, он није никоме учинио ништа лоше, него је свима помогао“. А ја сам навео ове наводе, и ових „зенгиста“ и ових МУП-оваца и ових Мађара и свих. Нисам никоме учинио никада зло, али нисам никада дозволио никоме ни да ме врећа, ни да ме понижава, али никоме нисам учинио зло и несрећу. Моју униформу сам носио часно и поштено, она није носила мене, носио сам ја њу, волео сам да су ми чизме чисте, да сам утегнут, затегнут, обријан и сређен, да представљам ту ознаку Србије часно и поштено. А шта да радимо, када смо имали такве злочинце у Хрватској, у Босни, на Косову, па имали смо их и код нас. Ево видите како је хладан, убио човек 30 људи, баш га брига.

Ја се вами свима захваљујем, свима присутним и хвала свима који су ме слушали и ја очекујем ослобађајућу пресуду, јер ја ово нисам учинио и нисам крив за ово дело које ми се ставља на терет. Извините што сам се понављао у овоме предмету, понављам се сто пута, јер имам осећај да Ви, господине председниче, спавате и да ме не слушате, јер ја стално исто говорим, Ви ме не чujете. Али нисам ни ја проблем, не морате ме ни чути, били су овде сведоци, па добијам утисак да и њих не чујете. Хвала вам пуно, извините.

Председник већа: Речите ми само, да ли прихватате реч Вашег бранионаца?

Опт. Слободан Стригић: Прихватам одбрану свога бранионаца и наравно своју одбрану прилажем уз то. Хвала Вам лепо, извините.

Председник већа: Изволите, седите. Једно питање сада за Хрњак, колико ће бити Ваша завршна реч?

Адв. Радмила Ђелетић: Председниче, ако дозволите, ја као бранилац. Пошто ће мој брањеник свега у две, три реченице да се обрати судском већу, да не правимо паузу.

Председник већа: Да не правимо паузу, то сам хтео да Вас питам.

Адв. Радмила Ђелетић: Наравно.

Председник већа: Из тог разлога.

Адв. Радмила Ђелетић: Па ја сам управо хтела то да Вам кажем.

Председник већа: Изволите онда господине Хрњак. Оптужени Хрњак у завршној речи, изволите.

Опт. Бранко Хрњак: Поштовани господине председниче, чланови већа, тужиоche, адвокати и остали, ја бих само рекао, две, три реченице. Остајем у потпуности при излагању завршне речи моје адвокатице госпође Радмиле Ђелетић. Искрено да Вам кажем као људима, озбиљним, паметним, високим интелектуалцима, жао ми је тих људи, жао ми је што се то десило, жао ми је што сам присуствовао том немилом догађају. Нисам знао да ће се људи побити, из тих разлога сам послушао Т ја, који ми је рекао да идем са њима. Ја немам никаквог мотива, никаквих амбиција за било шта да учиним. Ја сам дошао, што би рекли, трбухом за крухом, остао сам без егзистенције, без посла, без свега, наишао је мој друг који ме је од раније познавао, рекао ми је, ако хоћу да дођем тамо, пошто сам био у резервном саставу милиције, да дођем тамо и да радим, да ћу имати неку плату, да нећу бити гладан, мени је то сасвим билоовољно. Ништа више не бих имао да вам кажем, хвала вам.

Председник већа: Захваљујем се, можете сести.

Има ли још неко нешто да изјави? Нема. Ако нема нико ништа да изјави,

ОБЈАВЉУЈЕ СЕ ДА ЈЕ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС ЗАВРШЕН.

Што се тиче објављивања пресуде, ево овако:

Објављивање пресуде ће бити 29. маја 2015. године у 14 часова, судница број 2.

Може се десити да судница број 2 буде заузета до пола три, онда ћемо померити, зато што има претходно друго веће овде суђење, па се може десити да морате можда да причекате, зато што имамо у пола три још једно суђење, тако да има времена до тога.

Значи 29. маја 2015. године у 14 часова, што је присутнима саопштено, па их не позивати.

Завршено у 17 часова и 25 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

